

MARIJOS PASLAPTIS

Nihil obstat
Sancti Laurentii ad Separim
die 16a Julii 1945
Th. RONSIN S.M.M.
Sup. gen.

Imprimatur:
Insulis, die 2a Augusti 1945
F. DEWAILLY
V. g.

Kalbą tikrino Petras Balčiūnas
Įrašus piešė Paulius Jurkus
Išleido KRIKŠČIONIS GYVENIME, 1979
P.O. Box 608, Putnam, CT 06260
Spausdino Nek. Pr. Marijos Seserys
I.C.C., Putnam, CT 06260
Kaina \$2.00

Šv. Liudvikas-Marija Grignon de Montfort

MARIJOS PASLAPTIS

VISIŠKAS ATSIDAVIMAS ŠVENTAJAI
MERGELEI

Vertė Kun. Vytautas Balčiūnas

Le
SECRET DE MARIE
ou
L'Esclavage D'Amour de la Sainte Vierge

Par le Bienheureux
Louis-Marie Grignon DE MONTFORT

4e Édition "TYPE"
entièrement conforme à la copie manuscrite
servant d'original

LES TRADITIONS FRANÇAISES
7, Rue de Cambrai
TOURCOING

1945

T U R I N Y S

Vertėjo žodis	11
Pratartis	18
Įvadas	21
Paslaptis ir jos sąlygos	21
Pasiruošimas ją priimti	22

Pirmoji dalis:

MARIJOS VAIDMUO MŪSŲ ŠVENTUMO KELYJE 23

A. Marijos reikalingumas, siekiant šventumo	25
Reikia siekti šventumo: tokia yra Dievo valia	25
Norint šventėti, reikia praktikuoti dorybes	26
Praktikuoti dorybėms būtina Dievo malonė	26
Norint rasti Dievo malonę, reikia rasti Mariją	27
B. Kodėl mums reikia Marijos	27
Viena tik Marija rado Dievo malonę.....	28
Viena tik Marija yra malonės Motina.....	28
Po Jėzaus viena tik Marija turi malonės pilnybę 28	
Viena tik Marija yra visų Jėzaus malonių išdininkė	28
Norint, kad Dievas būtų mūsų Tėvas, reikia, kad Marija būtų mūsų Motina ...	29
Jėzaus nariai turi būti suformuoti Jėzaus Motinos	30
Per Mariją Šventoji Dvasia gimdo išrinktuosius	31
Marija yra įpareigota maitinti sielas ir ugdyti jas Dieve	31
Marija turi gyventi išrinktuosiuose	32
Marija yra “gyvoji forma” Dievo ir šventųjų . .	33
Tobula forma padaro mus tobulus Jėzuje Kristuje	34
Grynai dievišku būdu	35
Marija — tai dangus, tai Dievo pasaulis.....	35
Tai dangus, į kurį Šv. Dvasia įveda mūsų sielą surasti Dievo	36

Užuot būti kliūtimi, Marija panardina sielas Dieve ir sujungia jas su juo	37
Marija duoda malonę kantriai ir su džiaugsmu nešti kryžius	38
Išvada iš šios pirmosios dalies	38
Norint tapti šventu, reikia mokėti susirasti Mariją, Malonių Tarpininkę; to atsiekiama “tikru maldingumu švenč. Mergelei”	38
 Antroji dalis:	
TIKRASIS MALDINGUMAS ŠVENČIAUSIAJAI	
MERGELEI, ARBA VISIŠKAS JAI ATSIDAVIMAS	41
A. Tikro arba tobulo maldingumo pasirinkimas	43
Yra daug tikrų maldingumų Marijai	43
1. Maldingumas be ypatingų pratybų	43
2. Maldingumas, sujungtas su ypatingomis pratybomis	43
3. Tobulas maldingumas: tai visiškas atsidavimas	44
B. Tikro maldingumo Marijai, vadinamo visišku atsidavimu, prigimtis ir apimtis	44
Šio maldingumo prigimtis: visiškas pasiaukoji- mas Marijai ir gyvenimas vienybėje su Marija	44
Šio pasiaukojimo apimtis: tai visiškas atsidavimas i Marijos rankas	45
Marija tampa mūsų gerų darbų vaisių Valdytoja	46
Laimė visiškai atsidavusių sielų	48
C. Visiško atsidavimo kilnumas: visas mūsų gyve- nimas eina per Marijos Tarpininkės rankas	48
Eiti per Mariją — tai sekti trimis dieviškais asmenimis	48
Tai pagarbinti Jėzų	49
Tai būdas nuskaistinti ir išpuošti geruosius mūsų darbus	49
Be Marijos mūsų darbai yra mažos vertės	50

Visiškai atsiduoti — tai nuostabiai praktikuoti artimo meilę	51
Tai priemonė išsaugoti ir padidinti Dievo malonę mūsų sielose	51
Tai tikras mūsų sielos išsilaisvinimas	52
Tai sekti Bažnyčios patarimu bei šventųjų pavyzdžiu	53

D. Visiško atsidavimo vidinės pratybos, dvasia

ir vaisiai	53
1) “Vienintelė” jo dvasinio veikimo formulė ir jo dvasia	53
Jo formulė	53
Vidinio priklausomumo Jėzui ir Marijai dvasia. įsigyti tos dvasios ir išverti joje.....	54
2) Keturi nurodymai visiško atsidavimo Marijai	55
Veikti su Marija	55
Pagrindinės sąlygos: atsižadėjimas bei intencijos vienumas, atveria sielą Marijos veikimui	55
Veikti Marijoje	56
Veikti per Mariją	57
Veikti Marijai	57
3) Trys svarbios pastabos dėl visiško atsidavimo dvasios:	58
Nemanyti, kad tobuliau eiti pas Jėzų tiesiai, negu einant per Mariją	58
Nenorėti prievarta “pajusti ir skonėtis”. — Sielos “Amen”	59
Nesisielok dėl to, kad dar nejunti buvimo kartu su Jėzumi ir Marija	59
4) Nuostabūs visiško atsidavimo vidinio prakti- kavimo vaisiai:	60
Jie sužinomi ypač iš patirties	60
Reikia darbuotis, ištikimai atliekant pratybas, kad savyje turėtume Marijos sielą ir dvasią	60
Visiškas atsidavimas ypač išugdo mūsų sielose Marijos gyvenimą	61

Marija įgalina mūsų sielą nuolat gyventi Jė-	
zuje ir Jėzų mūsų sielose	61
Marija šalia Jėzaus yra mūsų sielai viskas	62
5) Šio maldingumo vaidmuo laikų pabaigoj	62
Laikų pabaigoj per Mariją ateis Jėzaus kara-	
lystė	62
Per didžiųjų šventųjų praktikuojamą visišką at-	
sidavimą Marija galutinai įves Jėzaus kara-	
lystę	63
E. Išorinės visiško atsidavimo pratybos	63
Jų svarba	63
Pasiaukojimas ir jo atnaujinimas	63
Auka Švenč. Mergelei	64
Apreiškimo dienos šventimas.....	64
“Mažoji Vainikėlio” ir “Magnificat” kalbėjimas	64
Grandinėlės nešiojimas	65
Malda Jėzui	66
Baigiamasis kreipimasis į Šv. Dvasią	68
Visiškai atsidavusiųjų malda Marijai	68
Gyvybės Medžio prižiūrėjimas ir auginimas arba	
Kaip įgalinti Mariją gyventi ir viešpatauti	
mūsų sielose	71
1. Visiško atsidavimo maldingumas yra tikras	
Gyvybės Medis	71
2. Kaip jį auginti:	72
Jokios žmogiškos atramos	72
Nuolatinis sielos žvilgsnis	73
Prievarta sau pačiam	73
Neturėti savimeilės	73
Nuodėmės baimė	74
Ištikimumas pratyboms	74
Ramumas bandymuose	74
3. Gyvybės Medžio vaisius — mieliausias	
ir garbingiausias Jėzus	74
PASIAUKOJIMAS Jėzui Kristui, Amžinajai Išmin-	
čiai, per Marijos rankas	76

VERTĖJO ŽODIS

Tuoju po II Pasaulinio karo, 1945 m. rudenį, patekęs Romon, galėjau per kelioliką metų ne tik klausyti vieno iš didžiųjų šio šimtmečio dvasinio gyvenimo mokytojų domininkono Reginaldo Garrigou-Lagrange paskaitų, bet ir pažinti jį asmeniškai bei naudotis jo patarimais.

Kartais po paskaitos užeidavau pas šį garsų Angelikumo dogminės ir mistinės teologijos profesorių, apsikrovusį knygomis kukliame vienuolyno kambarėlyje. Iš daugelio įsibrėžusių širdin pokalbių išskirtinai liko atmintyje vienas. Rodydamas pal. Liudviko Grignon de Montforto “Veiklą apie tikrą maldingumą šventajai Marijai”, jis su užsidegimu kalbėjo apie to maldingumo svarbą, patarė skaityti šią knygelę, į ją įsimąstyti, pagal ją gyventi. Sudomino, užkrėtė. Netrukus po to išverčiau to paties autoriaus, čia išspausdintą, “Ma-

rijos paslaptį” — tai lyg ano išgirta veikalo santrauka. Vertimo rankraščiu buvo naudojamosi jaunų kunigų ruošimui — pasiaukojimo Jėzui per Mariją aktui. To pasekmės — daugelis Romos Lietuvų šv. Kazimiero kolegijos auklėtinių, išventintų kunigais, atliko visišką atsidavimą Jėzui per Mariją pagal šv. Grignon de Montfortą.

Jau tada, daugiau kaip prieš trisdešimtį metų, knygelę norėjo išspausdinti TT. Marijonai. Susipažinęs su vertimu, kun. Steponas Matulis, M.I.C., grąžino su pastaba: “Skubėtina spausdinti, nes tikrai naudinga” ir su siūlymu pakeisti kitu išsireiškimu šių dienų žmogui nepriimtina “Marijos meilės vergystė” žodinį vertimą. To nebuvo atlikta tuojau. Užtruko keli dešimtmečiai, kol vėl vienas marijonas, kun. Augustinas Steigvila iš Argentinos, paprašė vertimo ir pasiūlė jį išleisti.

Norėta, kad ši knygelė būtų tikslus ketvirtos “TIPINĖS” laidos vertimas, tik žodžiai “Meilės vergystė” pakeisti “Visišku atsidavimu”. Teksto tarpuose esantieji paaikškinimai mažesnėmis raidėmis yra tos tipinės laidos leidėjų. Keletas pridėta vertėjo. Jie pažymėti gale esančiais inicialais (V.B.).

Kaip šiandien skamba ausyse keletą dienų prieš mirtį — jau labai seniai — mamytės pasakyti žodžiai. Buvome dviese su jauniausia seseria prie jos lovos. Džiova baigė sugriaužti jos plaučius. Vos gaudydama orą, ji kalbėjo: “Vaikeliai,

netrukus aš mirsiu. Neliūdėkite manęs. Jūs turite geresnę Motiną danguje. Ji jus globos.”

Atiduodamas spaudai šis klasinis marijinio dvasingumo perliukas tebūna kuklus vertėjo padėkos ženklas Dangiškajai Motinai už jos nuostabią globą, lydėjusią jį pilnu nepramatytų vingių bei staigmenų gyvenimo keliu.

* * *

Keletas Šventojo biografijos bruožų.

Šv. Liudvikas Marija Grignon de Montfort (1673-1716) nuo pat jaunystės pasižymėjo karštu maldingumu Švč. Marijai. Tai buvo tartum natūralus pratęsimas vaikystės, praleistos žavioje meilėje savo žemiškai motinai. Dėl tos ne eilinės Dievo Motinos meilės ir dėl savo veržlaus, nelengvai sugyvenamo būdo jam teko patirti nemaža priekaištų ir pakelti daug sunkumų, kol pasiekė kunigystę.

Keletas pirmųjų kunigystės metų (1700-1706) taip pat buvo pilni ieškojimo, blaškymosi. Jis svajojo sutelkti grupę kunigų, kurie gyventų kaip apaštalai. Nesocialus temperamentas trukdė susirasti pajėgių bendradarbių. Prigimties priešingumai jį stūmė čia į kontempliaciją, čia į išorinę veiklą. Jam buvo svetimas ano meto Prancūzijos dvasininkų gyvenimo stilius ir dvasia. Trumpam laikui buvo net visai išsijungęs iš bet kokio sielo-

vados darbo. Persekojamas, intymioje vienybėje su savo dangiškąja Motina, jis patyrė grožį Amžinosios Išminties, glūdinčios kryžiuje. Apaštalavimo aistros verčiamas apsigyveno su vargšais. Bandė ir savo išoriniu gyvenimu sutapti su jais, kad juos labiau paveiktų. Ir čia lydėjo nesėkmė. Tada apsisprendė vykti į tolimųjų kraštų misijas. Tikėjosi gauti leidimą iš Popiežiaus. Nukeliavo Romon, bet popiežius Klemensas XI jį pasiuntė atgal į Prancūziją.

Šiame paskutiniame savo gyvenimo laikotarpyje (1706-1716), po keletos nesėkmingų bandymų, jis rado savo kelią, pasidaręs vaikščiojančiu pamokslininku. Vadovavimas vietos misijoms pasišventusių kunigų grupei sudarė dėkingas sąlygas dvasiniam augimui. Ypač gilios maldos ir karštos meilės dangiškajai Motinai dėka jis sparčiai žengė visiško dvasinio subrendimo keliu. Lyg nujausdamas, kad neilgai gyvens, skubėjo paruošti regulas savo steigiamiems *Marijos draugijos kunigams misioninkams* (1713) ir *Išminties dukterims* (1715). Jis nematė savo svajonių išsipildymo gyvendamas — jam nepavyko sudaryti net nė stipraus steigiamųjų institutų branduolio. Mirė jaunas, vos 43 metų, bet jau buvo patyręs “vidinę laisvę, kuri stumia šalin bet kokią vergišką baimę. . . ir užlieja sielą šventu pasitikėjimu Dievu bei įgalina matyti jį kaip savo Tėvą” (Tikro maldingumo veikalas, n. 169). Jo įsteigtoji Išminties dukterų kon-

gregacija tvirtai atsistojo ant kojų ir ėmė sparčiai plėstis keletai metų praslinkus po jo mirties (dabar turi apie 5.000 narių), o vyriškoji šaka, vadinamieji Montfortiečiai sulaukė Šventojo Sosto pripažinimo, kai pradėjo pajėgiai reikštis tik po šimto dvidešimties metų nuo Šventojo mirties (dabar turi apie pusantro tūkstančio narių).

Daug savo minčių, planų, siekių bei troškimų Šventasis paliko savo raštuose. Jie atspindi jo vidinį gyvenimą.

Amžinosios Išminties meilė — veikalas, sukurtas žengiant pirmuosius gana nesėkmingo apaštališkos veiklos gyvenimo žingsnius (nesėkmingumą rodo iš to laikotarpio išlikę 16 jo laiškų). Tai iš Dievo Sūnaus kontempliacijos gimę mintys, persunktos evangelišku radikalizmu. Tai daugiau teorinis veikalas, tik kai kur padvelkias tam tikru gyvastingumu. Dar jaučiasi stoka žmogiškos ir apaštališkos patirties, kuria būdingi vėlesnieji jo raštai.

Iš to paties pirmojo laikotarpio (1706) išlikęs *Bendraraštis Montbernage'o gyventojams* yra gyvas aidas Montforto vestų liaudžiai misijų. Kaip misininkas jis pasireiškia ir veikalėlyje *Nuostabi šventojo Rožančiaus paslaptis*.

Keturiuose rankraščiuose yra išlikę jo parašytos 163 *giesmės*. Nenurodyta, kada kiekviena jų sukurta. Skirtos populiariam giedojimui, jos kartu atspindi ir jo dvasingumą.

Būdingas pamokslininko užsidegimą išbalansuojančiais išmintingais patarimais jo *Bendraraštis Kryžiaus draugams* iš 1714 m., skirtas to vardo draugijos nariams.

Čia spausdinamoji *Marijos paslaptis* — tai asmeniniu pobūdžiu nudažyta (skirta vienai Nanto vienuolei) santrauka jo labiausiai paplitusio *Veikalo apie tikrą maldingumą Šventajai Marijai*. Dėl jo mokinių apsileidimo iki šiol nesurasti pirmieji šio pastarojo rankraščio puslapiai, o ir visas veikalas buvo kažkur dingęs ir spaudos šviesą išvydo tik po daugiau kaip šimto metų nuo Šventojo mirties. Pirmoji jo dalis — apie marijinio maldingumo reikalingumą daugiau doktrininę. Bet ir čia ne tiek sausa teorija dėstoma, kiek patiekiamos praktiškos išvados iš jo paties mąstymo bei apaštališkos patirties. Visa telkiasi apie visišką pasiaukojimą Marijai, kuris turi padėti krikščioniui įsisąmoninti jo visišką priklausomumą nuo veltui gaunamos malonės ir ja gyventi. Pabrėžiama šio maldingumo motyvų, padarinių bei pratybų svarba.

Ši trumpa sintezė neišvengiamai yra dalinė. Kai kurie esminiai krikščioniško maldingumo bruožai, kaip pav. Kristaus centrinė vieta bei Šv. Dvasios veikimo pirmumas žymiai mažiau išryškinti, nors trumpai ir užsimenami kaip pagrindinis viso krikščioniško gyvenimo šaltinis ir veiksnys. Marijos vaidmuo jo maldingume visuomet

yra tarpinis. Šventoji Dvasia Marijoje, per Mariją ir iš Marijos pagimdė Kristų, o dabar tuo pat keliu gimdo išrinktuosius (Marijos paslaptis, n. 13). Marija — Šv. Dvasios sukurta Dievo forma (n. 17), Šv. Dvasia atskleidžia sielai Marijos paslaptį (n. 20), pasodina joje Gyvybės medį — maldingumą Marijai (n. 70). Šio marijinio maldingumo tikslas — “atsiduoti Jėzui Kristui per Marijos rankas” (n. 61), kad “siela nuolat gyventų Jėzui Kristui ir Jėzus Kristus joje” (n. 56), kad Marija suformuotų sieloje “gyvą, didį, galiną Jėzų Kristų iki jo amžiaus pilnatvės” (n. 67) ir kad jai atsidavusįjį padarytų “tobulą įsikūnijusios Išminties, savo sūnaus Jėzaus Kristaus mokinį, sekėją ir tarną” (p. 51, pasiauk. aktas). Ir pats šis maldingumas Marijai gautas iš Jėzaus (n. 66). Kai kurie Šventojo raštų posakiai, imami be konteksto, gali atrodyti pervertiną Marijos rolę, bet, sugretinus visus jo teigimus, aišku, kad jo marijinis maldingumas teologiškai pagrįstas.

PRATARTIS

Knygelė “Apie visišką atsidavimą Šventajai Mergelei — MARIJOS PASLAPTIS (*Secret de Marie*, sur l’Esclavage de la Sainte Vierge) jau visiems pažįstama. Daug trumpesnė už “Tikro maldingumo veikalą” (*Traite de la Vraie Devotion*). Ji neišvengiamai mažiau pasako, negu anas didžiojo mariologijos mokytojo šedevras, bet yra ne mažiau naudinga. Kaip tik dėl šio trumpumo ji patiekia šviesuoliams nuostabią marijinės doktrinos santrauką, o eiliniams, mažesnio išsilavinimo tikintiesiems, suprantamesnį išaiškinimą, kuris visišką atsidavimą Jėzui per Mariją padaro gyvesnį ir patrauklesnį.

Antra vertus, šiai knygelei netrūksta ir kai ko visai sava. Autoriaus patiekiamoji pagrindinė “Didžiosios paslapties” mintis, kad taptume šventi,

nėra taip aiškiai išreikšta “Tikrajame maldingume”, ir reikalas siekti šventumo per Mariją čia labiau išryškėja negu aname ilgesniame veikale. Pagaliau “Paslapyje” Šventasis kreipiasi tiesiai į sielą, ir taip pat čia jis patiekia ir labai svarbių nurodymų bei patarimų (naudingų ir “Tikro maldingumo” skaitytojams) apie asketinę Marijos tarno laikyseną.

Šią naująją laidą mielai vadiname “tipine laidą” dėl šių priežasčių:

1) Joje labai skrupulingai laikomasi originalo — dviejų šimtmečių senumo *rankraščio*. Ji labai tiksliai patiekia visą tekstą — kai kurios jos vietos iki šiol dar visai nebuvo išspausdintos. Čia yra toks pat, kaip originale, suskirstymas paragrafais, tokie pat užsklendimai.

2) Joje yra “analitinė padala”. Kaip atskirų skirsnelių antraštėlė, ji keliais žodžiais nusako skirsnelio mintį. Ši naujenybė dar labiau išryškina ir pabrėžia pagrindinį Šventojo mokymą. Ji palengvina studijuoti ir medituoti. Ji padeda giliau įsiskverbti našiosioms tiesoms, kurių mokė didysis Mergelės teologas.

3) Joje yra atskira nuo puslapių skyrelių numeracija; tad bus galima vienodai cituoti, nežiūrint daugelio skirtingų laidų.

4) Pagaliau ji yra praturtinta kai kuriais paaiškinimais, kurie yra būtini teisingam teksto supratimui.

Telieka tik palinkėti su Tournai vyskupu Rasneuriu, “kad išimastymas į šiuos svarius puslapius padėtų pasklisti tarp dvasiškių ir pasauliečių marijiniam (šv. Montforto) dvasingumui, pagrįstai laikomam pranašiausiu”.¹

PASTABA. — Šventojo Montforto mokymo apie šv. Mergelę svoriui suprasti ir susivokti, kokią vietą jis užima visame dvasingume (ypač ryšy su Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir Evangelija), skaitytinas “L’AMOUR DE LA SAGESSE ETERNELLE”. Tai pagrindinis Šventojo veikalas (kartu su “Tikruoju maldingumu”), kuriame atskleidžiami keturi šio maldingumo laipsniai.

¹ Garbingos atminties kardinolo Mercier iniciatyva šis dvasingumas paskutiniaisiais laikais susilaukė beveik 500 pasaulio vyskupų patvirtinimo. Ypač patariame pasiskaityti ganytojinius J.Em. kardinolo Mercier ir Lučono vyskupo Garnier laiškus, skiriamus tik šiam maldingumui. — Žiūr. *Glaine* n° 37-bis: “La Médiation Universelle de Marie et la Vraie Dévotion”.

IVADAS

Paslaptis ir jos sąlygos

1. Išrinktoji siela, štai paslaptis, kurią atskleidė man Aukščiausias ir kurios nepavyko užtikti jokioje, nei senoje, nei naujoje, knygoje. Aš patikiu tau ją per Šventąją Dvasią su sąlyga:

1) Kad tu ją tepasakysi tik tiems, kurie to *nu-sipelno* savo maldomis, išmaldomis, apsimarinimais, persekiojimų pakėlimu, uolumu gelbėti sielas ir atsižadėjimu;

2) Kad *pasinaudosi* ja tapti šventu ir dangišku, nes ši paslaptis tampa didi tik tiek, kiek siela pasinaudoja ja; saugokis, kad nesėdėtum, sunėręs rankas, nieko neveikdamas, nes tada manoji paslaptis virstų nuodais ir būtų tavo pražūčiai;

3) Su sąlyga, kad kasdien per visą savo gyvenimą *dėkosi* Dievui už malonę—telkimąsi atskleisti tau paslapties, kurios tu nebuvai vertas žinoti.

Pagal tai, kiek pasinaudosi šia paslaptimi kasdieniame savo gyvenime, tiek pažinsi jos vertę ir didybę; iš karto tai tepažinsi tik labai netobulai dėl savo daugelio didelių nuodėmių ir dėl nepastebimo prisirišimo prie savęs paties.

2. *Pasiruošimas ją priimti*

Prieš skaitydamas toliau, dirginančio įgimto troškimo veiksmingai pažinti tiesą vedamas, atsiklaupęs pamaldžiai sukalbėk *Ave Maris Stella* ir *Veni Creator*, prašydamas Dievą malonės suprasti ir įsijausti į šią dievišką paslaptį.

Aš neturiu daug laiko rašyti, o tu skaityti, tad visa pasakysiu labai suglaustai.

Marijos
vaidmuo
mūsų,
šventumo
kelyje

A. MARIJOS REIKALINGUMAS, SIEKIANČI ŠVENTUMO

3. *Reikia siekti šventumo: tokia yra Dievo valia*

Gyvasis Dievo paveiksle, brangiuoju Jėzaus Kristaus Krauju atpirktoji siela, Dievas nori, kad tu, kaip jis, būtum šventa šiame gyvenime ir garbinga pomirtiniame.

Pasiekti Dievo šventumo — tai tikriausias tavo pašaukimas; todėl *Į čia turi krypti* visos tavo mintys, visi žodžiai ir darbai, visi kentėjimai bei *kiekvienas tavo gyvenimo žingsnis*; kitaip tu priešinsiesi Dievui, nes nedarysi to, kam Dievas tave sukūrė ir kam laiko gyvųjų tarpe.

Jei kas sąmoningai savo valios aktu nusistatytų nesiekti tobulumo, objektyvėje tvarkoje jis būtų nuodėmės būsenoje, nes prieštarautų aiškiai pareikštai įpareigojančiai Dievo valiai, nepaisydamas didžiausiojo jo įsakymo, apimančio visus kitus įsakymus ir patarimus: “Mylėsi Viešpatį savo Dievą visa savo širdimi, visa siela,

visu protu ir visomis jėgomis". Kas atsisako ateities gyvenime mylėti Dievą labiau, negu šį momentą jį myli, tas priešginiškai atsisako visam laikui mylėti jį, kaip yra jo įsakyta, o ne tik patarta. (V.B)

Koks nuostabus dalykas! Dulkė virtusi šviesa, dėmė tyrumu, nuodėmė šventumu, žmogus dievu! Koks nuostabus dalykas, sakau tau pakartotinai, bet tai darbas tikrai sunkus ir neįmanomas atlikti vien prigimtinėmis savo jėgomis; vienas tik Dievas savo malone, savo nepaprasta malone, įgalina mus pakilti į šias šventumo aukštybes. Ir visos visatos sukūrimas nėra toks didis dalykas kaip šis.

4. *Norint šventėti, reikia praktikuoti dorybes*

Ką darysi, siela, ir kokių priemonių imsiesi, kad kiltum į ten, kur tave šaukia Dievas. Išgany-mo bei šventumo priemonės visiems yra žinomos, jos yra užrašytos Evangelijoje, išaiškintos dvasinio gyvenimo mokytojų, praktikuotos šventųjų ir būti-nos visiems, kurie nori išsigelbėti ir siekti tobulu-mo. Štai jos: širdies nusižeminimas, nuolatinė mal-da, vispusiškas marinimasis, atsidavimas dieviš-kajai Apvaizdai, Dievo valios vykdymas.

5. *Praktikuoti dorybėms būtina Dievo malonė*

Norint pasinaudoti šiomis išgany-mo bei šven-tumo priemonėmis, būtinai reikia Dievo malonės bei jo pagalbos, kurios — daugiau ar mažiau — visiems yra duodama. Tuo niekas neabejoja. Sa-kau daugiau ar mažiau, nes Dievas, kad ir begali-

niai geras, ne visiems duoda vienokio dydžio malonę, nors ir visiems jos duoda užtenkamai. Būdamas ištikima didžiai malonei, siela atlieka didį darbą, o su maža malone atlieka mažą. Nuo Dievo duotos ir sielos priimtos malonės vertės ir dydžio priklauso mūsų veiksmų vertė ir dydis. Tai neginčijami dėsniai.

Pasiekti tobulumui kiekvienai sielai užtenka priimti jai duotas malones ir atlikti darbus pagal jai duotų malonių dydį. Dievas nereikalauja iš lauko žibutės, kad ji žydėtų rože, ir iš žmogaus, kuriam davė mažesnę malonę, kad ji atliktų didžių šventųjų žygdarbius. (V.B.)

6. *Norint rasti Dievo malonę, reikia rasti Mariją*

Galutinai visa susiveda į tai, kaip rasti lengvą būdą gauti Dievo malonei, kurios reikia *pasiekti šventumui*. Šio lengvo būdo aš ir noriu tave išmokyti. Tvirtinu, kad norint rasti Dievo duodamą malonę, *reikia rasti Mariją*.

B. KODĖL MUMS REIKIA MARIJOS

Pirmajame skyrelyje (nn.3-6) tvirtinęs, kad šventumo reikia siekti tarpininkaujant Marijai, šv. de Montfortas bendriausiais bruožais čia duoda teologinius šio reikalingumo pagrindus. Šis skyrelis yra tikra Mariologijos santrauka, kur, vienas kitą papildydami, siejasi draugėn dogminis, asketinis ir net mistinis elementai. Kiekvieną šių teigimų reikia rimtai išstudijuoti, į juos turėtume įsigilinti ir gerai išmąstyti, kad, įsitikinę, kaip labai mums reikia švč. Mergelės tarpininkavimo, galėtume gyventi pagal didžias čia išdėstytas tiesas.

7. *Viena tik Marija rado Dievo malonę*

1) *Viena tik Marija rado malonę sau ir kiekvienam žmogui atskirai. Nei patriarchai, nei pranašai, nei visi kiti Senojo Įstatymo šventieji nepajėgė rasti šios malonės.*

8. *Viena tik Marija yra malonės Motina*

2) *Ji davė buvimą, ir gyvybę visų malonių. Davėjui, ir dėl to ji yra vadinama malonės Motina, Mater gratiae.*

9. *Po Jėzaus viena tik Marija turi malonės pilnybę*

3) *Duodamas jai savo Sūnų, Dievas Tėvas, iš kurio, kaip iš esminio šaltinio, kyla visos tobulos dovanos ir visos malonės, davė jai visas savo malones. Kaip sako šv. Bernardas, jame ir per jį jai buvo atiduota pati Dievo valia.*

10. *Viena tik Marija yra visų Jėzaus malonių išdininkė*

4) *Dievas išrinko ją visų savo malonių išdininke, valdytoja ir dalintoja. Visos jo malonės ir visos jo dovanos eina per jos rankas ir, šia gautąja galia, kaip moko šv. Bernardas, ji duoda Amžinojo Tėvo malonių, Jėzaus Kristaus dorybių ir Šventosios Dvasios dovanų kam nori, kaip nori, kada nori ir kiek nori.*

Leonas XIII 1891 m. rugsėjo mėn. 22 dienos Enciklikoje "Octobri mensis" (Dz. 3033) sako: "Dievui

taip norint, nieko mums nesuteikiama kitu keliu, kaip tik per Mariją... Kaip niekas negali ateiti pas Tėvą kitaip, kaip tik per jo Sūnų, taip lygiai niekas negali ateiti pas Sūnų kitaip, kaip tik per Mariją, nes ji yra Tarpininkė tarp mūsų ir Tarpininko”.

P i j u s X Enciklikoje “Ad diem”, 1904.II.2, vadina Mariją “Dalintoja visų malonių, kurias Jėzus savo krauju mums nupelnė”.

B e n e d i k t a s XV 1921.1.21 įvedė visai Bažnyčiai liturginę (tikintiesiems neįsakytą) Marijos — Visų Malonių Tarpininkės šventę.

Vienas žymiųjų šio šimtmečio teologų Reg. Garrigou - Lagrange, O.P., savo veikale “Marija Išganytojo Motina” rašo: “Reikia pasakyti, kad pagal bendrąjį Apvaizdos nustatytą įstatymą visos malonės kartu ir kiekviena atskirai mums ateina per Marijos tarpininkavimą, ir nėra jokių duomenų, rodančių, kad būtų bet kokia išimtis”. (V.B.)

Pastebėtina, rašo šios knygelės leidėjai: jei Marija yra visų malonių išdininkė, tai nuosekliai nuo jos priklauso bet kokia iš dangaus mums ateinanti pagalba. Kitaip sakant, nuo jos priklauso visos veikiančiosios malonės su visomis savo apraiškomis bei visų laipsnių pašvenčiamoji malonė, nuo jos priklauso gavimas visų Šventosios Dvasios dovanų ir net visų laikinųjų gėrybių, turinčių ryšio su galutiniu mūsų tikslu. Jei taip, tai reikia mūsų tobulo vertinimo Marijos veikimo ir tuo pačiu aktyvaus bei pasyvaus priklausomumo būsenos, kuri kaip tik ir yra tas tikrasis pamaldumas pagal šv. Montfortą ir kuris bus nagrinėjamas toliau, kalbant apie “Visišką atsidavimą Mergelei Marijai”.

11. *Norint, kad Dievas būtų mūsų Tėvas, reikia, kad Marija būtų mūsų Motina*

5) Kaip gamtinėje tvarkoje reikia, kad vaikas turėtų tėvą ir motiną, taip ir malonėje reikia, kad

tikro Bendrijos vaiko tėvas būtų Dievas, o Motina Marija. Bet jeigu jis didžiuojasi Dievą turįs tėvu, neturėdamas tikro vaiko meilės Marijai, jis yra apgavikas, kurio tėvas yra ne kas kitas, kaip velnias.

Šiuose keturiuose iš eilės einančiuose skyreliuose (nn. 11-14) Šventasis nurodo, kodėl mums reikia Marijos, ypač kaip Motinos: 1) malonės tvarka mes privalome turėti motiną, ir mūsų elgesys nėra krikščioniškas, jeigu sąmoningai atsisakome ją mylėti bei reikšti jai bet koki sūniško atsidavimo jausmą; 2) visas Išganytojo mokslas, taip puikiai šv. Pauliaus ir šv. Jono atskleistas, glūdi mūsų įsijungime į mistinį Kristaus kūną. Šis įsijungimas prasideda per krikštą, jis darosi nuolat glaudesnis pagal mūsų jautrumą malonei, ir pagaliau atbaigiamas galutiniu mūsų dalyvavimu garbingame Kristaus gyvenime. Marijos vaidmuo šiame įsijungime yra vienintelis ir nepamainomas: ji suformavo pačią šio mistinio kūno Galvą, t.y. Viešpatį Jėzų Kristų, taigi ji turi formuoti ir to kūno narius, t.y. išrinktuosius.

12. *Jėzaus nariai turi būti suformuoti*

Jėzaus Motinos

6) Kadangi Marija suformavo išrinktųjų Galvą Jėzų Kristų, tai *ji* turi taip pat formuoti ir šios Galvos narius tikrus krikščionis: juk motina neformuoja galvos be narių, nei narių be galvos. Tad kas nori būti pilno malonės ir tiesos Jėzaus Kristaus narys, turi būti suformuotas Marijoje Jėzaus Kristaus malonės, kurios pilnybę ji turi tam, kad visu apstumu ji būtų dalijama tikriems Jėzaus Kristaus nariams bei tikriems jos vaikams.

13. *Per Mariją Šventoji Dvasia gimdo išrinktuosius*

7) Šventoji Dvasia yra susižiedavusi su Marija ir *joje*, *per ją* ir *iš jos* yra pagimdžiusi kūrybių pažibą įsikūnijusį Žodį — Šv. Dvasia, niekuomet nebūdama nuo Marijos atsiskyrusi, nesiliauja ir toliau *joje* ir *per ją* paslaptingai, bet tikrai, gimdyti išrinktuosius.

14. *Marija yra įpareigota maitinti sielas ir ugdyti jas Dieve*

8) Marija yra gavusi ypatingą galią maitinti ir ugdyti sielas Dieve. Šv. Augustinas net sako, kad šiame pasaulyje visi išrinktieji yra paslėpti Marijos iščiose ir kad jie išeina į dienos šviesą tik tada, kai ši geroji Motina pagimdo juos amžinajam gyvenimui. Nuosekliai, kaip kūdikis, būdamas motinoje, visą savo maistą imasi iš jos, ir ji pritaiko jį pagal jo sveikatą, taip ir išrinktieji *visą savo dvasinį maistą* ir *visas savo jėgas* semiasi iš Marijos.

Čia kalbama apie visišką mažyčio priklausomumą nuo jo motinos. Neįmanoma praktikuoti kūdikiško gyvenimo, kuri taip mėgo šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė, be griežtos priklausomybės visokeriopai mūsų Motinos Marijos įtakai. Dėl šio dalyko nesupratimo daugybei sielų nepavyksta įgyvendinti švento pasiryžimo pasiekti kūdikiškumo kelio aukštybių. Be Marijos esame tik nevykę blogi vaikai; su Marija visa yra lengva ir priderinta prie mūsų pajėgumo, visa atitinka didžiuosius mūsų troškimus, kurie mus kreipia į ją, į Jėzų, į Dievą.

15. Marija turi gyventi išrinktuosiuose

9) Marijai Dievas Tėvas pasakė: *“In Jacob inhabita”*: Mano dukterie, pasilik Jokūbe, t.y. jo atstovaujamuose išrinktuosiuose. Dievas Sūnus Marijai kalbėjo: *“In Israel haereditare”*: Mano brangioji Motina, tavo peveldėjimu tebūna Izraelis, t.y. išrinktieji. Pagaliau Šv. Dvasia Marijai tarė: *“In electis meis mitte radices”*: Išeisk, mano ištikimoji Sužadėtine, savo šaknis į mano išrinktuosius. Dėl to kiekvieniame išrinktajame bei predestinuotajame, t.y. jo sieloje, pasilieka Švč. Mergelė, ir kiekvienas leidžia jai savyje leisti gilaus nusizeminimo, ugingos meilės bei visokiausių dorybių šaknis.

Marija pasilieka mūsų sielose ne visur esamu buvimu, kurs yra tik vieno Dievo savybė, bet tik trejopu **matymo, veikimo** bei **mistinio susivienijimo** buvimu.

a. Ji **mato** mus Dieve. Tai jos, vienintelės iš visų kūrinių, kaip Jėzaus ir mūsų sielų Motinos, privilegija. Todėl jos pažinimas siekia pačias giliausias mūsų būtybės gelmes; jos žvilgsnis, jos mintis įsiskverbia į mus, ir niekados mes nepajėgsime visiškai suprasti to, ką savo apimtimi ir turtingumu slepia savyje ši būseną, nei neįstengsime visiškai išgyventi tos rimties ir to džiaugsmo, kuriuo turėtų būti persipildžiusi tai suprantanti siela, nusiteikusi gyventi šio visa apimančio Aukščiausios Valdovės bei Motinos žvilgsnio tikrovėje.

b. Ji **veikia mus ir mumyse**. Ji veikia taip pat ir per mus. Ji įtakoja mūsų vidaus pasaulį savo maldomis bei dorybėmis, savo perteikiamomis malonėmis, savo auklėjamąja galia, savo, kaip Valdovės, patarimais bei nurodymais ir t.t.

c. Marija pasilieka mumyse **ypač** dėl to, kad malonės būsenoje esanti siela yra antgamtinės meilės būsenoje, o ši slepia savyje **mistinio** susivienijimo su Išganytoju ir Marija būseną. Tos vienybės dėka, pagal teologus bei dvasinio gyvenimo mokytojus, **mylinčioji būtybė yra mylimojoje ir atvirkščiai**. (Žiūr. Pseudo-Dionys, Div. Nom., IV, 13 ir 15. — Šv. Tomas, S. Th. 1a 2ae, q. 28, etc...).

Jeigu jau gamtinėje srityje meilė savo galia tiesiai ir betarpiai pasiekia savo objektą, nepriklausomai nuo fizinio nuotolio, tai ką bekalbėti apie antgamtinę ir grynai dievišką meilę, kurios dėka, kaip sako Viešpats, mes esame “viena” Kristuje ir Tėve!

Ši antgamtinė meilė ir padaro tai, kad mes esame tikrai neapsakomos vienybės būsenoje su Marija. Kasdienės nuodėmės bei netobulumai per dažnai neleidžia mums to suprasti ir pajusti, nes ši vienybė visa savo didybe atsiskleidžia tik paprastoms ir ištikimoms sieloms, kurios visa savo būtybe veržiasi į nekaltumą ir meilę.

Iš Marijos nieko netrūksta: savo motiniška meile ji **visuomet** yra pasiruošusi apsigyventi mūsų sielose. Duok Dieve, kad ir mes darytume ryžtingas pastangas jungtis su ja ir net sueiti į intymios meilės vienybę su šia Gražiosios Meilės Motina.

16. Marija yra “gyvoji forma” Dievo ir šventųjų

10) Šv. Augustinas vadina Mariją gyvąja Dievo forma — forma Dei. Iš tikrųjų ji tokia ir yra: Tai reiškia, kad tik joje vienoje taip gyvai buvo suformuotas Dievas-Žmogus, kad nenustojo nė mažiausio savo dieviškumo bruožo, ir kad taip pat tik joje vienoje, Jėzaus Kristaus malonės dėka, taip gyvai gali būti suformuotas žmogus Dievu, kiek tai leidžia žmogiškoji prigimtis.

Skulptorius gali padaryti statulą ar atvaizdą kaip gyvą dvejopu būdu: a. savo paties sugebėjimu, savo jėgomis, savo turimomis žiniomis bei daugiau ar mažiau tobulais įrankiais jis pats gali iškalti šią figūrą kietoje beformėje masėje; b. jis gali pasinaudoti jau turima forma. Pirmasis būdas yra ilgas ir sunkus, sujungtas su daugeliu netikėtumų: dažnai užtenka vos vieno nevykusio kalto ar plaktuko smūgio sugadinti visam kūriniiui. Ant- rasis būdas yra *greitas, lengvas ir malonus*, beveik visai nereikalaujantis vargo ir triūso, svarbu tik, kad forma būtų tikrai tobula, gyvai išreiškianti tai, ką turi atvaizduoti, ir kad naudojamoji medžiaga būtų lanksti ir nė kiek nesipriešinanti menininko rankai.

17. *Tobula forma padaro mus tobulus*

Jėzuje Kristuje

Marija yra Šventosios Dvasios sukurtoji didin- goji Dievo forma *hipostatine unija* suformuoti gy- vam Dievažmogiui ir *malone* suformuoti sudievin- tam Žmogui (dievažmogiui mažąja raide). Šiai formai netrūksta jokio dieviškumo bruožo: kas į ją yra įdedamas ir *leidžiasi jos formuojamas*, tas įgauna joje visus Jėzaus Kristaus, tikro Dievo, bruožus ir tai švelniu, žmogiškam silpnumui pri- taikintu būdu, be didelio kankinimosi ir vargini- mosi, tačiau kartu *užtikrintai* be baimės apsigauti, nes velnias niekuomet neturėjo ir neturės jokio

priėjimo prie Marijos, kuri yra visa šventa ir nekalta, be mažiausio nuodėmės suteptimo šešėlio.

Tad ir šia prasme Marijai nieko netrūksta. Ji yra tobula dieviška forma, visuomet pasiruošusi priimti sielas ir perkeist jas į Jėzų Kristų. Mums, deja, per daug dažnai trūksta reikiamo nusiteikimo: mes nesame užtenkamai pasidavę bei lankstūs Marijos veikimui. Iš tikrųjų mes per mažai atsiduodame, mūsų atsidavimas yra tik dalinis, jame per daug grynai natūralaus veikimo, ir dėl to dar taip mažai Jėzaus bruožų yra mūsų sielose. Visu paprastumu, nuoširdžiai ir be jokio pasidalinimo įėjime į Mariją ir netrukus tapsime šventi.

18. *Grynai dievišku būdu*

Brangioji siela! Koks didelis skirtumas yra tarp eiliniu keliu suformuotų į Jėzų Kristų sielų tų, kurie atlieka tai lyg skulptoriai, pasikliaudami savo mokėjimu ir remdamiesi savo sugebėjimu, ir tarp tų imlių, jautrių, atvirų sielų, kurios, *visai nesiremdamos pačios savimi*, atsiduoda Marijai ir leidžiasi joje Šventosios Dvasios formuojamos! Kiek dėmių, kiek trūkumų, kiek tamsos, kiek klaidų, kiek prigimties, kiek žmogiškumo yra pirmosiose ir kokios *tyros*, kokios *dieviškos bei panašios į Jėzų Kristų* yra antrosios!

19. *Marija — tai dangus, tai Dievo pasaulis*

Nėra ir niekados nebus jokio kito kūrinio, nei išskiriant nei paties dangaus šventųjų, nei cherubinų, nei aukščiausiųjų Serafinų, kur išoriniai ir vidiniai Dievo savumai pasireikštų tobuliau, kaip

dieviškojoje Marijoje. Ji yra Dievo dangus ir neapsakomas jo pasaulis, į kurį įėjo Dievo Sūnus daryti jame stebuklus, saugoti jį ir juo gėrėtis. Dievas sukūrė pasaulį žmogui keleiviui — tai ši žemė; jis sukūrė pasaulį laimę pasiekusiam žmogui — tai dangus; jis sukūrė dar vieną pasaulį sau pačiam ir pavadino jį Marija. Tai pasaulis, kurio nepažįsta beveik visi mirtingieji žemėje ir nesupranta visi angelai bei šventieji danguje. Pastarieji, matydami kaip nepaprastai iškilęs aukščiau jų visų yra Dievas ir kaip jis yra atsiskyręs ir pasislėpęs savajame pasaulyje — dieviškoje Marijoje, su nuostaba dieną naktį šaukia: Šventas, Šventas, Šventas!

20. *Tai dangus, į kurį Šventoji Dvasia įveda mūsų sielą surasti Dievo*

Laiminga, tūkstantį kartų palaiminta žemėje siela, kuriai Šv. Dvasia atskleidžia Marijos paslaptį, kad ją pažintų, kuriai ji atidaro šį uždara sodą, kad Į jį įeitų, kuriai atveria šį užantspauduotą šaltinį, kad iš jo godžiai semtųsi ir gertų gyvąjį malonės vandenį! Šiame numylėtame kūrinyje ta siela ras *vien tik Dievą*, be jokios kūrinių priemaišos, Dievą, kurs yra begaliniai šventas ir kilnus ir kartu begaliniai nusileidžias bei prisitaikąs prie jos silpnumo. Kadangi Dievas yra visur, jį galima rasti visur, net ir pragare, tačiau niekur kitur kūrinys negali rasti jo artesnio sau ir labiau

prisitaikiusio prie jo silpnumo, kaip Marijoje, nes tik tam jis j ją ir nužengė. Visur kitur jis yra tvirtųjų ir angelų Duona, o Marijoje jis yra Duona mažutėlių.

21. *Užuot būti kliūtimi, Marija panardina sielas
Dieve ir sujungia jas su juo*

Todėl niekas tenemano, kaip anie tariamai apsišvietusieji, kad Marija, būdama taip pat tik kūrinys, yra kliūtis jungtis su Kūrėju; gyvena jau nebe Marija, o tik Jėzus Kristus, tik Dievas gyvena joje. Marijos persikeitimas į Dievą taip labai viršija šv. Pauliaus ir kitų šventųjų persikeitimus, kaip dangus viršija žemę. Marija yra sukurta vien tik Dievui, ir ji ne tik nepririša sielos prie savęs, bet priešingai: *juo labiau siela susijungia su Marija, juo tobuliau ji pastūmėja sielą į Dievą ir sujungia su juo*. Marija yra nuostabus Dievo aidas. Kai šaukiamasi jos “Marija”, iš jos išgirstama “Dievas”, ir kai su šv. Elzbieta ji vadinama palaimintąja, ji tegarbina tik Dievą. Jeigu anie klaidingi mokytojai, kuriais apgailėtina pasinaudoja velnias net ir maldos metu, būtų sugebėję rasti Mariją, o per ją Jėzų, o per Jėzų Dievą, jie nebūtų įpuolę į tokias baisias klaidas. Kai randama Marija, o per Mariją Jėzus ir per Jėzų Dievas Tėvas, surandama *visa, kas gera*, sako šventos sielos. Surandama visa; vadinasi, nieko neišskiriama. Tuo suprantama visos malonės bei draugystė su Dievu,

apsigynimas nuo visų Dievo priešų, visa tiesa pasipriešinti melui, visoks lengvumas kovoti ir nugalėti išganymo kelyje sutinkamas sunkenybės ir visoks malonumas bei džiaugsmas gyvenimo kartumuose.

22. *Marija duoda malonę kantriai ir su džiaugsmu nešti kryžius*

Tikru pamaldumu suradęs Mariją, anaip tol nėra laisvas nuo kryžių ir kentėjimų; priešingai, jis jų daugiau turi, negu kiti, nes Marija, būdama gyvųjų Motina, visiems savo vaikams duoda po gabalėlį ano gyvybės Medžio — Jėzaus kryžiaus, tik, skirdama jiems didesnius kryžius, duoda jiems ir malonę nešti juos *kantriai* ir *net su džiaugsmu*. Taigi jos duodamieji kryžiai gavusiems yra ne tiek kartėlis, kiek malonumas; o jeigu kurį laiką jie ir jaučia kartumą taurės, kurią reikia gerti, norint būti Dievo draugu, tai paguoda ir džiaugsmas, kuriuos ši geroji Motina siunčia po prispaudimo, nuteikia juos su neapsakomu ryžtu nešti dar sunkesnius ir kartesnius kryžius.

ISVADA IŠ ŠIOS PIRMOSIOS DALIES

23. *Norint tapti šventu, reikia mokėti susirasti Mariją, Malonių Tarpininkę; to atsiekama “tikru maldingumu Švenč. Mergelei”*

Norint gauti visokiausių malonių apstybę, visas sunkumas yra mokėti tikrai susirasti dievišką-

ją Mariją. Būdamas absoliutus Viešpats, Dievas pats tiesiog gali suteikti tai, ką paprastai jis suteikia per Mariją. Bet negalima per drąsiai prileisti, kad kartais jis to nedaro.

Savo teologiškuose veikalėliuose “Tikrajame maldingume Švenč. Marijai”, nn. 23, 24, 25 ir kt. ir “Amžinosios Išminties Meilėje”, n. 207, bei šioje pat knygutėje, nn. 10 ir 35, Šventasis aiškiai tvirtina visuotini Marijos vaidmenį, perteikiant visas iki vienos malones: negalima abejoti dėl taip dažnai ir taip aiškiai pareikštos jo nuomonės.

Tam tikro neaiškumo sukelianti ši vieta, laikantis bendrų aiškinimo taisyklių, užtenkamai išryškėja iš daugelio kitų to paties autoriaus pasakymų, kurie nepalieka nė mažiausios abejonės dėl jo minties. Šis teigimas dar tuo yra labiau pagrįstas, kad vėlesniame už “Marijos paslaptį” savo veikalėlyje apie tikrą maldingumą Švenč. M. Marijai Šventasis neprileidžia jokio visuotinio Marijos tarpininkavimo susiaurinimo.

Tačiau pagal dieviškos išminties nustatytą tvarką malonės srityje paprastai, kaip sako šv. Tomas, Dievas bendrauja su žmonėmis tik per Mariją. Norint pakilti iki jo ir su juo susivienyti, reikia naudotis ta pačia priemone, kuria pasinaudojo jis nužengti pas mus, kad taptų žmogumi ir suteiktų mums savo malones. Ši priemonė — tai tikras maldingumas Švenčiausiajai Mergelei.

Tikrasis
maldingumas
Švenčiausiajai
Mergelei
arba
visiškas jai
atsidavimas

A. TIKRO ARBA TOBULO MALDINGUMO PASIRINKIMAS

24. *Yra daug tikrų maldingumų Marijai*

Iš tikrųjų yra keleriopas tikras maldingumas Švenč. Mergelei: apie klaidingus maldingumus čia visai nekalbu.

25. 1) *Maldingumas be ypatingų pratybų*

Pirmasis — atlikimas krikščionio pareigų, išvengiant mirtinos nuodėmės, viską darant ne tiek iš baimės, kiek iš meilės, kartkartėmis meldžiantis į Švenč. Mergele ir gerbiant ją kaip Dievo Motiną be jokio ypatingo maldingumo.

26. 2) *Maldingumas, sujungtas su ypatingomis pratybomis*

Antrasis — tai puoselėjimas tobulesnių vertinimo, meilės, pasitikėjimo ir pagarbos jausmų Švenč. Mergelei. Jis pastūmėja įsirašyti į šv. Ro-

žinio, Škaplieriaus brolijas, kalbėti kasdien vieną ar visas tris dalis Rožinio, ypatingoj pagarboj laikyti jos paveikslus bei jos altorius, skleisti jos garbę ir dalyvauti jos kongregacijose. Šis su nuodėme nesiderinąs maldingumas yra geras, šventas ir girtinas, bet jis nėra tiek tobulas ir tiek pajėgus, kad galėtų atitraukti sielas nuo kūrinių ir nuo jų pačių bei sujungti jas su Kristumi.

27. Tobulas maldingumas: tai visiškas atsidavimas

Šio maldingumo tobulumas kyla iš dviejų dalykų:

1) Iš to, kad jis mus visiškai pašvenčia visam laikui ir amžinybei,

2) Iš to, kad šis visiškas pasiaukojimas vyksta **per Marijos rankas** ir darant **pati pasiaukojimo akta** ir visame iš to akto išplaukiančiame dvasinio gyvenimo pasireiškinge.

Šį maldingumą Švenč. Mergelei, labai nedaugelio pažįstamą ir praktikuojamą, tau, išrinktoji siela, čia kaip tik ir noriu atskleisti.

B. TIKRO MALDINGUMO MARIJAI, VADINAMO VISIŠKU ATSIDAVIMU, PRIGIMTIS IR APIMTIS

28. Šio maldingumo prigimtis: visiškas pasiaukojimas Marijai ir gyvenimas vienybėje su Marija

Šis tobulas maldingumas tai visiškas atsidavimas Marijai bei per ją Jėzui ir visko darymas *su*

Marija, Marijoje, per Mariją ir Marijai. Kaip tai suprasti?

Pastebėtina, kad šiam maldingumui esmingi yra du dalykai: 1) visiškai **atsiduoti**. Tai pasiaukojimas, tai išeinamasis taškas, pagrindinis aktas, kurs pastato mus į naują būseną Jėzaus ir Marijos akyse, lygiai kaip vienuolis, kurs savo vienuoliniais įžadais įsijungia į, jam dar naują, vienuolinį luomą. 2) **Gyventi** pagal malonius šio pasiaukojimo reikalavimus, t.y. stengtis viską visada daryti vienybėje su Marija, kaip vienuolis po įžadu stengiasi viską daryti pagal vienuolinio tobulumo reikalavimus bei pagal savo vienuolijos nuostatus. Darydami šį palyginimą su vienuoliniu luomu bei vienuoliniu gyvenimu, anaip tol nenorime pasakyti, kad šis visiškas atsidavimas savaime priesaikiniai įpareigotų, kaip įpareigoja įžadai; tuo tik norime pasakyti, kad jis reikalauja vienybės gyvenimo su Marija, tikrai atitinkančio šio pasiaukojimo dvasią ir turinį. Pažymėtina, kad šis visiškas pasiaukojimas yra tobuliausias, kokį tik galima padaryti, ir savo apimtimi, ir savo dvasia.

29. Šio pasiaukojimo apimtis: tai visiškas atsidavimas į Marijos rankas

Reikia pasirinkti bet kurią iškilmingesnę dieną ir laisvai, iš meilės, niekeno neverčiamam *atsiduoti bei pasiaukoti*, visiškai pašvenčiant savo kūną ir sielą, savo išorines gėrybes, kaip namus, šeimą, įeigas, bei vidinius savo sielos turtus: savo nuopelnus, malones, dorybes bei atlyginamąją savo darbų vertę.

Pastebėtina, kad šiuo maldingumu siela paaukoja Jėzui per Mariją visa, kas jai yra brangiausia ir ko nereikalauja atsižadėti net jokia vienuoli-

ja, būtent, teisę į save, į savo maldų, išmaldų, apsimarinimų bei atsilyginamųjų darbų nuopelnus: jie pavedami *visiškai Švenč. Mergelės nuožiūrai* taip, kad ji pagal savo norą gali skirti juos didesnei Dievo garbei, kurią tik ji viena pažįsta tobulai.

30. *Marija tampa mūsų gerųjų darbų vaisių Valdytoja*

Gerų darbų galia yra trejopa: išprašomoji, atlyginamoji ir nupelnomoji. Jais galima **išprašyti** malonių sau ir kitiems, jais galima **atsilyginti** už savo ir kitų nuodėmes, jais galima **nusipelnyti** sau įvairias malones ir amžinąją garbę. Šią trejopą gerų darbų galią atitinka ir trejopų jų vaisiai, apie kurių pavedimą Marijai čia ir kalbama. (V.B.).

Marijai pavedama visa atlyginamoji ir išprašomoji mūsų gerų darbų vertė. Po padaryto jų paaukojimo, nors ir neįsipareigota jokių įžadų, jau nebesame visų savo gerų darbų savininkai; Švenč. Mergelė gali skirti juos bet kuriai skaistyklos sielai jos kančioms palengvinti ar ir visai išvaduoti ją iš kančių ar bet kuriam vargšui nusidėjėliui į tiesos kelią sugrąžinti.

31. Net ir mūsų nuopelnai šiuo pamaldumu sudedami į Švenč. Mergelės rankas; bet jie sudedami tik tam, kad ji juos saugotų, padidintų ir pagražintų, nes negalime atiduoti vieni kitiems nei savo pašvenčiamosios malonės nuopelnų nei amžinosios garbės. O visos mūsų maldos ir išprašomoji ir at-

lyginamoji gerų darbų vertė pavedama jai juos dalinti ir skirti, kam nori. Taigi šitaip aukojantis Švenč. Mergelei, kai tuo norima padėti bet kuriai skaistykloje esančiai sielai, išgelbėti bet kurią nusidėjėlį ar padėti bet kuriam iš artimųjų savo maldomis, išmaldomis, apsimarinimais bei aukomis, reikia nuolankiai prašyti ją, kad tai padarytų, ir laikytis jos nusprendimo, nors mums ir nežinomo. Žinodami, kad mūsų gerų darbų vaisiai yra dalinami tos pat rankos, kuria Dievas naudojasi, duodamas mums savo malones ir dovanas, būsime tikri, kad jie negali būti *skirti* kam kitam, kaip tik *didesnei Dievo garbei*.

Kas tai suprato, suprato montfortiškojo pasiaukojimo esmę: i Marijos rankas sudedama visiškai viskas. Atsižadama ir to, į ką kiekvienas turi prigimtą teisę. Visiškai pasidarome priklausomi Marijos. Čia, šiame visiškame atsidavimo priklausomume savo dangiškajai Motinai, ir glūdi šiuo maldingumu gyvenančiųjų stiprybės, jėgų, pasitikėjimo, ramumo ir džiaugsmo šaltinis visokiomis, net ir sunkiausiomis, gyvenimo aplinkybėmis. Jie pastoviai gyvena tuo, kad už jų nematoma, bet tikrai, lyg jaučiamai, visuomet stovi Dievo Sūnaus Motina, kuri yra kartu ir jų Motina. Jie jaučiasi gali visuomet su visišku pasitikėjimu glausti savo galvą prie Širdies tos, kuri ant savo rankų nešiojo Dievo Sūnų ir kuri amžiams liko susijungusi su juo nenusakoma Motinos ir Sūnaus vienybe. Jos motiniška meilė visiems žemės vaikams viršija bet kokią įsivaizdavimą. (V.B.)¹

¹ 32 ir 33 nn-se aiškinama, kodėl šis maldingumas vadinamas Marijos vergyste. Pakeitus šį žodį “visišku atsidavimu”, nėra prasmės jų spausdinti — juos praleidžiame.

34. *Laimė visiškai atsidavusių sielų*

Laiminga, be galo laiminga yra siela, kuri, per krikštą nusikračiusi žiauria piktosios dvasios vergyste, iš meilės visiškai pasiaukoja Jėzui per Mariją.

C. VISIŠKO ATSIDAVIMO *KILNUMAS*: VISAS MŪSŲ SIELOS GYVENIMAS EINA PER MARIJOS TARPININKĖS RANKAS

35. *Eiti per Mariją — tai sekti trimis dieviškais Asmenimis*

Reikėtų didžios šviesos, norint tobulai aprašyti šios pratybos kilnumą; čia tik kai ką prabėgomis pasakysiu.

1) Pirmas dieviškas Asmuo — Pasaulio Kūrėjas davė mums savo Sūnų ne kitaip, kaip tik per Mariją, ir savo malones mums teikia tik per Mariją. Tad, kai atsiduodame Jėzui per Marijos rankas, sekame Dievu Tėvu.

Antras dieviškas Asmuo davė mums pavyzdį, kad ir mes darytume, kaip jis darė ir ragino eiti pas jį tuo pačiu keliu, kuriuo jis pas mus atėjo. Jis atėjo ne kitu keliu, kaip tik per Mariją. Taigi mes sekame Dievo Sūnumi, eidami pas jį per Mariją.

Šventoji Dvasia — trečias dieviškas Asmuo teikia mums malones ir dovanas tik per Mariją.

Ar neteisingai sako šv. Bernardas, kad malonės grįžtų jų davėjui tuo pat kanalu, per kurį jos atėjo? — taigi per Mariją.

36. *Tai pagarbinti Jėzų*

2) Eiti pas Jėzų Kristų per Mariją, tai tikras jo pagarbinimas, nes tuo parodome, kad, dėl savo nuodėmių, mes nesame verti vieni patys tiesiog artintis prie begalinio jo šventumo ir kad mums reikia Marijos, Švenčiausios jo Motinos, užtarimo ir TARPININKAVIMO, einant pas jį, mūsų TARPININKĄ. Tai reiškia artintis prie jo kaip prie mūsų Tarpininko ir Brolio ir kartu nusižeminti prieš jį kaip prieš mūsų Dievą ir Teisėjų: žodžiu, tai nusižeminimo praktikavimas, kurs visuomet žavi Dievo širdį.

37. *Tai būdas nuskaistinti ir išpuošti geruosius mūsų darbus*

3) Pasiaukoti Jėzui per Mariją, tai sudėti į Marijos rankas gerus mūsų darbus, kurie, nors atrodo geri, labai dažnai yra sutepti ir neverti, kad į juos žvelgtų bei priimtų juos Dievas, kurio akyse nė žvaigždės nėra visai tyros. Prašykime šių gerųjų Motinų ir Valdovų, kad ji, gavusi menkų mūsų dovanų, jų nuskaistintų, pašvęstų, sukilnintų ir papuoštų taip, kad ji pasidarytų verta Dievo. Visi mūsų sielos turtai Dievo, šeimos Tėvo, draugystei bei malonei laimėti yra mažesni už ano vargšo kaimiečio, karaliaus nuomininko, sukirmi-

jusį obuolį nuomai užmokėti. Ką darytų tas vargšas žmogelis, jei būtų sumanus ir jaustų karalienės palankumą sau? Argi ji, būdama palanki anam skurdžiam kaimiečiui ir kartu nuoširdžiai gerbdama karalių, nepašalintų iš to obuolio tai, kas jame sukirmiję ir sugedę, ir ar nedėtų jo ant aukso lėkštės tarp kvapių gėlių? Ir ar galėtų karalius susilaikyti su džiaugsmu jo nepriėmęs iš mylinčios šį kaimietį karalienės rankų? “Jei nori kokį mažmožį paaukoti Dievui ir nebūti jo atstumtas, dėk jį į Marijos rankas”, sako šv. Bernardas.

38. *Be Marijos mūsų darbai yra mažos vertės*

Dieve, kokie menki yra visi mūsų darbai! Bet sudėkime juos maldingai į Marijos rankas. Kai kartą būsime iš tikrųjų atsidavę jai taip, kaip tik begalima atsiduoti, dėl jos garbės atsižadėdami visiškai visko, ji bus mums nepalyginamai dosesnė — duos mums, anot to pasakymo, “pour un oef un boeuf” (jautį už kiaušinį). Ji atsiduos mums visa su savo dorybėmis, ji sudės mūsų dovanas į savo meilės aukso lėkštę. Kaip Rebeka Jokūbą, ji apvilks mus gražiais vyresniojo bei vientelio savo Sūnaus Jėzaus Kristaus rūbais, jo nuopelnais sudėtais į jo rankas. Taip, jos garbei išsivilkę iš visko, kaip jos namiškiai ir jai atsidavusieji, vilkėsime dvejais rūbais: “Omnes domestici eius vestiti sunt duplicibus” (Pat 31,21) — Jėzaus ir Marijos apdaraais, papuošalais, kvaptimi,

nuopelnais ir dorybėmis. Ir taip pasiliksimė ištikimi Jėzui ir Marijai.

39. *Visiškai atsiduoti — tai nuostabiai
praktikuoti artimo meilę*

4) Taip atsiduoti Švenč. Mergelei, tai tobulai, kaip tik galima, praktikuoti artimo meilę, nes visiškai jai atsiduoti, tai atiduoti jai visa, kas mums brangiausia, kad ji galėtų skirti tai, kaip jai patinka, gyviesiems ir mirusiems.

40. *Tai priemonė išsaugoti ir padidinti
Dievo malonę mūsų sielose*

5) Šiuo maldingumu užsitikrinamos malonės, nuopelnai ir dorybės, pasirenkant Mariją jų *Saugotoja* ir jai sakant: “Imk, mano brangioji Valdove, tai, ką aš padariau gero Tavo brangiausiojo Sūnaus malonės dėka. Aš nesu pajėgus išsaugoti tai dėl savo silpnumo bei nepastovumo ir dėl daugybės piktų mano priešų, kurie puola mane dieną ir naktį. Deja, kaip kasdien griūva į žemės purvą Libano kedrai ir kaip į padanges iškilę ereliai viršta nakties paukščiais, taip krinta tūkstančiai teisingųjų mano kairėje ir dešimtys tūkstančių mano dešinėje. Galingoji mano Valdove, prilaikyk mane, kad neparpulčiau, saugok visus mano dvasios turtus, kad niekas jų neišvogtų. Aš pavedu tau viską, ką turiu: “Depositum custodi”. — “Scio cui credidi”. “Aš gerai žinau, kas tu esi, dėl to viską patikiu tau. Tu esi ištikima Dievui ir žmonėms ir

neleisi, kad kas nors žūtų iš to, ką aš tau patikiu. Tu esi galinga, ir niekas negali tau pakenkti nei atimti iš tavęs to, ką turi savo rankose”. “*Ją sekdamas, neišsuksi iš kelio; jos šaukdamasis, nenusivysi; apie ją galvodamas, neklaidžiosi; jos pri laikomas, nenupulsi; jos globojamas, nebijosi; jos vedamas, nepavargsi; jos lydimas, pasieksi kelionės tikslą*”. (Šv. Bernardas, *Inter flores*, cap. 135, *De Maria Virgine*, psl. 2150). Ir kitoj vietoj: “*Ji sulaiko Sūnų, kad nebaustų; sulaiko velnią, kad nekenktų; saugo dorybes, kad nesunykėtų; saugo nuopelnus, kad nežūtų; saugo malones, kad neišsi-barstyčiau*.” Tai žodžiai šv. Bernardo, kurie iš esmės reiškia kaip tik tai, ką esu tik ką pasakęs. Jeigu ir tik šis vienas motyvas tebūtų, būtent, jeigu šis maldingumas tebūtų tik saugi priemonė *išsilaikyti* ir dar net *augti* Dievo malonėje, aš turėčiau pamėgti jį visu širdies karščiu.

41. *Tai tikras mūsų sielos išsilaisvinimas*

6) Šis maldingumas padaro sielą tikrai laisvą Dievo vaikų laisve. Kai, iš meilės Marijai, visiškai jai atsiduodama, ši mieloji Valdovė, iš dėkingumo, mūsų širdį padaro didingą ir padeda jai milžino žingsniais eiti Dievo įsakymų keliu. Ji pašalina abejingumą, liūdesį ir baimingumą. Šis Išganytojo išmokytas maldingumas buvo šventos atminties Motinai Agnietei de Langeac sėkmingiausia priemonė išsivaduoti iš didžiųjų sunkumų bei painiavų,

kurios ją slėgė. “Visiškai atsiduok, sakė jis, mano Motinai, ir nešiok jos grandinėlą”. Kai ji tai padarė, visos anos skaudžios painingos liovėsi.

42. *Tai sekti Bažnyčios patarimu bei šventųjų pavyzdžiu*

Norint tiksliai įvertinti šį maldingumą, reikėtų duoti čia visas popiežių bules bei jų suteiktus atlaides kartu su palankiomis vyskupų nuomonėmis, reikėtų išskaičiuoti šio maldingumo tikslu įsteigtas brolijas bei nurodyti daugybę jų praktikuojančių šventųjų ir šiaip žymių žmonių pavyzdį, bet visa tai palieku nepaminėjęs.

D. VISIŠKO ATSIDAVIMO VIDINĖS PRATYBOS, DVASIA IR VAISIAI

1) “*Vienintelė*” jo dvasinio veikimo formulė ir jo dvasia

43. *Jo formulė*

Esu sakęs, kad šis maldingumas — tai daryti visa su Marija, Marijoje, per Mariją ir Marijai.

Mums atrodė išmintinga šiame “kritiškame leidime” palikti tokią formulės žodžių tvarką, kokia yra “Marijos paslapties” rankraščio nuoraše. “Veikale apie tikrąjį maldingumą” žodžių tvarka yra ši: **per Mariją, su Marija, Marijoje ir Marijai**. Tai logiška augimo vienybėje tvarka: **per Mariją** — nurodoma priemonė, **su Marija** — buvimas draugėje, **Marijoje** — pasilikimas joje ir vienybė, **Marijai** — tikslas. Čia Šventasis žiūri iš kito taško, nes jis kreipiasi tiesiai į sielą. Nepakeisdamas atskirų

žodžių prasmės, jis deda pirmon vieton kaip esminę praktiką “veikti su Marija”. Jis nori mums pasakyti: jeigu mes neimame Švč. Mergelės sau pavyzdžiu ir nesekame ja visu savo veikimu, mūsų marijinis gyvenimas yra tik įsivaizduotas. Iš tikrųjų sekama tuo, kurs mylimas. Tad jei nesekama Marija, vadinasi jos nemylima; tuomet negalima nė sakyti, kad jai visiškai atsiduota.

Viešpaties duotoji tobulumo formulė reikalauja, kad mes “būtume tobuli, kaip mūsų Dangiškasis Tėvas yra tobulas”; taip ir Šventasis, atrodo, visa išreiškia, sakdamas: sekite Marija, būkite tobuli, kaip Marija, ir jūs būsite taip tobuli, kaip Viešpats reikalauja.

Toliau jis sako “**veikti Marijoje**”, tuo norėdamas mums duoti suprasti, kad mūsų vienybė su ja nėra tik buvimas jos mummyse kaip sekamo ir mylimo pavyzdžio, bet kad tai yra intymi vienybė, savybė karštos meilės, kuri dvasiniai perkelia mylintįjį į mylimąją būtybę taip, kaip buvo sakyta 15-jo nr. paraštėje. Nurodęs tuos du bruožus — “**veikti su Marija ir Marijoje**”, šv. Montfortas kalba apie dvi kitas visiškai atsidavusiojo gyvenimo sąlygas: “veikti per Marija ir Marijai”.

44. Vidinio priklausomumo Jėzui ir Marijai *dvasia. įsigyti tos dvasios ir išverti joje*

Neužtenka tik kartą atsiduoti Marijai; neužtenka atsiduoti jai kas mėnesį ar ir kas savaitę: tai būtų per daug paviršutinis maldingumas — jis neiškeltų sielos į tą tobulumą. Labai nesunku įsirašyti į broliją, išoriniai vykdyti šį maldingumą, atkalbant kasdien kai kurias reikalaujamas lūpų maldas, bet tikrai sunku pasisavinti šio maldingumo dvasią, t.y. *tapti vidiniai visiškai priklausomu Švėna. Merglei ir per ją Jėzui.*

Daug sutikau tokių, kurie su didžiausiu užsi-

degimu metėsi į išorines visiško atsidavimo pratybas, bet maža man teko sutikti turinčių jo dvasią ir dar mažiau tokių, kurie jame ištvėrę.

“Ne kiekvienas, kuris man šaukia ‘Viešpatie, Viešpatie!’ įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano dangiškojo Tėvo valią” (Mt7,21). Ne išorė, bet vidus lemia. Ne tas, kuris atlieka išorines atsidavusiojo Marijai pratybas, pasieks šventumo ir palyginti greitai laiku iškils į intymios vienybės su Dievu aukštumas, bet tas, kurs persigers visiško priklausomumo Marijai dvasia, savo širdies gelmėse visame būdamas besąlyginiai atsidavęs jai kaip savo Valdovei. Kai kalbama apie šv. Montforto maldingumą, apie vadinamąjį tikrąjį maldingumą arba apie visišką atsidavimą Marijai, turima minty pirm visko ši vidinį priklausomumą. Tai ypač įsidėmėtina. Nesant šios vidinės dvasios, iš tikrųjų nėra nė tikrojo maldingumo, nors ir dažnai būtų kartojamas pasiaukojimo aktas, nors ir būtų atlikinėjama daug visokių išorinių pratybų. (V.B.)

2) *Keturi nurodymai visiško atsidavimo Marijai.*

45. *Veikti su Marija*

1° Esminė šio maldingumo pratyba — viską daryti *su Marija*, t.y. turėti prieš akis Švenč. Mergelę kaip atbaigtą pavyzdį visiems savo veiksmams.

46. *Pagrindinės sąlygos: atsižadėjimas bei intencijos vienumas, atverią sielą Marijos veikimui*

Prieš imantis bet ką daryti, reikia atsižadėti savęs bei savo mėgiamiausių pažiūrų, nusižeminti

prieš Dievą, jaučiant, kad iš savęs nesame pajėgūs nė mažiausiam antgamtiniam gėriui ir negalime atlikti jokio nuopelningo veiksmo savo sielos išganymui.

Nepaprastai svarbios dvi pagrindinės sąlygos: **atsidėti savęs ir pasinerti Marijoje**. Tai labai paprastas dvejopas nusiteikimas, kurs pastato mūsų sielą prieš visiško jos niekumo tikrovę ir iškelia ją iki Marijos veikimo bei jos intencijų aukštybių. Šios pagrindinės sąlygos šv. Montforto yra išreikštos pirmuoju jo keturlypės formulės žodžiu. Dėl to “Paslaptyje” jos slypi pasakyme “su Marija”, o “Tikrajame Pamaldume” — pasakyme “per Mariją”.

Reikia kreiptis į Švenč. Mergelę ir susijungti su ja bei pasisavinti jos intencijas, nors ir nežinomas; per Mariją reikia pasisavinti Jėzaus Kristaus intencijas, t.y. reikia atsiduoti į Švenč. Mergelės rankas, kad ji veiktų mumyse, su mumis ir už mus, kaip jai patinka, didesnei jos Sūnaus garbei ir per Sūnų Tėvo garbei taip, kad visas mūsų vidinis gyvenimas su dvasiniu veikimu priklausytų tik jai.

47. *Veikti Marijoje*

2° Visa reikia daryti *Marijoje*, t.y. pamažu reikia įprasti susitelkti savo vidaus pasaulyje ir ten suformuoti gyvą Švenč. Mergelės idėją bei jos dvasinį paveikslą (žiūr. 15-jo nr. paraštę). Ji bus sielos *šventovė*, kurioje bus meldžiamasi Dievui be baimės būti atstumtam. Ji bus *Dovydo bokštas* saugiai pasislėpti nuo visų savo priešų. Ji bus *de-*

gąs žibintas slapčiausioms mūsų širdies gelmėms apšviesti bei širdyje Dievo meilę kurstyti. Ji bus *šventoji Monstrancija*, kur drauge su ja matysime Dievą. Pagaliau ji bus sielai VIENINTELIS VISKAS pas Dievą bei prieglobstis visuose reikaluose. Kai siela melsis, melsis Marijoje; priimdama Jėzų Komunijoje, ji patikės jį Marijai, kad joje jis rastų sau pasimėgimą; kai ji bet ką veiks, veiks Marijoje, visada bei visur darydama savęs atsižadėjimo aktus.

48. Veikti per Mariją

3° Reikia eiti pas Viešpatį Jėzų tik per Mariją, jai tarpininkaujant ir remiantis jos turimais nuopelnais Dievui bei meldžiantis ir jį turėti prieš akis.

“Per Marijos užtarimą” reiškia taip pat: prisiderinti prie jos maldų bei norų. Dėl to Šventasis, reikalaudamas “Tikrojo Maldingumo” knygelėje veikti per Mariją, sako, kad dėl to mes turime būti jai visiškai klusnūs. Šis paaiškinimas bus papildytas 50-jo nr. paraštėje.

49. Veikti Marijai

4° Reikia visus savo veiksmus skirti Marijai. Vadinasi, būnant visiškai atsidavusiam šiai kilniajai Valdovei, artesniuotu savo veiksmų tikslu reikia turėti Mariją, jos garbę bei jos išaukštinimą ir galutiniuotu tikslu Dievo garbę. Visuose savo darbuose reikia atsižadėti savimeilės, kuri beveik visuomet nepastebimai yra mūsų veiksmų tikslas,

dažnai kartojant savo širdies gelmėse: “Brangioji mano Valdove, dėl tavęs einu aš čia ar ten, tau aš darau tai ar tai, dėl tavęs kenčiu šią kančią ar šią neteisybę!”

3) *Trys svarbios pastabos dėl visiško atsidavimo dvasios*

50. *Nemanyti, kad tobuliau eiti pas Jėzų tiesiai, negu einant per Mariją*

Manymas, kad Marija yra kliūtis intymesniam susijungimui su Viešpačiu — tai beveik visuotinai paplitusi klaida. Piktosios dvasios įtakojamos, su užsispyrimu tos klaidos dažnai laikosi net labai trokštančios būti artimoje su juo vienybėje sielos. Ši klaida kyla iš stokos gilesnio įsimastymo. Įsivaizduojama, kad Marija, lyg koks medžiaginis daiktas, esąs tarp mūsų ir Viešpaties, trukdo prie jo prieiti. Užmirštama, kad Marija yra vieninga Dievo išrinkta Vadovė sieloms su Jėzumi sujungti. Juk neginčijamai tai rodo Evangelija, išskeldama Marijos vaidmenį Įsikūnijime, Aplankyme, Gimime, nešant Jėzų pas jo Pirmtaką, rodant jį piemenims ir išminčiams, dedant jį ant Simeono rankų, o taip pat ant Kalvarijos. .. Marijos buvimas ir užtarimas niekuomet netrukdo savaimingo sielos veržimosi į Dieviškąjį Mokytąjį. Priešingai, Marija kaip tik sužadina mumyse aną galingą širdies polėkį, jį palaiko ir veda prie tobulumo. Be jos mes esame vieni savo nevertume. Su ja ir jos mes esame nešte nešami į Dievą. “Ne, mano brangūs broliai kunigai, rašo garbingasis kardinolas Mercier, ne, ištikimosios sielos, nesileiskite įtikinamos, kad būtų paprasčiau ir lygiai taip pat sėkminga artintis prie Dievo per Jėzų, visai nesikreipiant į Mariją. Reikia paisyti Dieviškojo plano.”

Saugokis, išrinktoji siela, minties esą tobuliau savo veikime ir intencijose eiti tiesiai į Jėzų, tie-

siai į Dievą: einant į ten be Marijos, tavo veikimas bei tavo intencijos bus mažai ko verti, o einant per Mariją, tavyje reikšis Marijos veikimas ir nuosekliai jis bus *LABAI KILNUS* ir vertas Dievo.

51. *Nenorėti prievarta “pajusti ir skonėtis—
Sielos “Amen”.*

Paskui, saugokis, kad neprievartautum savęs jausmu išgyventi tai, ką darai: visa kalbėk ir daryk su tuo grynu tikėjimu, kurį Marija turėjo žemėje ir kurį su laiku ji perteiks ir tau. Palik, vargše atsidavusioji siela, savo Valdovei aiškų Dievo regėjimą, dvasinius pagavimus, džiaugsmus, smagumus ir visa kita, o pati pasitenkink grynu tikėjimu, pilnu kartumo, išsiblaškymų, įkyrumo ir sausros. Sakyk: “Amen, tebūna visa taip, kaip daro Marija, mano Valdovė, danguje; tai geriausia, ką šiuo metu aš galiu padaryti”.

Šis sielos “Amen” — tai tobulas atsidavimo praktikas. Nėra reikalo pasakyti tai žodžiu: tai daugiau sielos būseną, paprasčiausias valios nusiteikimas, kuriuo, net sielvartų ir prispaudimų sukuryje, besąlyginiai ir visiškai pasiduodama visuomet gailestingumo ir meilės pilnam apvaizdiniam Jėzaus ir Marijos patvarumui.

52. *Nesisielok dėl to, kad dar nejunti buvimo
kartu su Jėzumi ir Marija*

Be to, saugokis nesisieloti dėl to, kad tuojau pat nepajunti malonaus Švenč. Marijos buvimo ta-

vyje. Ši malonė ne viešiemis yra duodama, o kai Dievas iš savo didelio gailestingumo suteikia ją kuriai sielai, tai labai lengva ją prarasti, jeigu tik siela visu uolumu nepraktikuoja dažno susitelkimo. Jei kartais atsitiktų tau ši nelaimė, ramiai grįžk į save ir nuoširdžiai atsiprašyk savo Valdovę.

Sakydamas, kad ši malonė duodama ne visiems, Šventasis turi minty nepaprastą malonę, labai aukštą jos laipsni. Tai nėra priešinga tam, ką jis anksčiau, 15 - me nr., tvirtino apie Marijos buvimą mūsų sielose. Žiūrėk taip pat to paties 15-jo nr. paraštę.

4) Nuostabūs visiško atsidavimo vidinio praktikavimo vaisiai

53. Jie sužinomi ypač iš patirties

Patirtis tave išmokys nepalyginamai daugiau, negu aš tau pasakau, ir, jeigu ištikimai laikysiesi to trupučio, kurį pasakiau, šioje pratyboje rasi tiek dvasios turtų bei malonių, kad būsi tuo labai nustebintas ir tavo širdis persipildys džiaugsmu.

54. Reikia darbuotis, ištikimai atliekant pratybas, kad savyje turėtume Marijos sielą ir dvasią

Tad darbuokimės, brangioji siela, ir siekime, kad, ištikimai praktikuojant šį maldingumą “Marijos siela mumyse garbintų Viešpatį ir Marijos dvasia mumyse džiaugtųsi Dievu, savo Išganytoju”. Tai šv. Ambrozijaus žodžiai. Ir “nemanykime, kad garbingiau bei daugiau laimės yra būti

Abraomo prieglobstyje, kurs vadinamas dangumi, negu Marijos, nes joje Dievas įsiruošė savo sostą”. Taip yra pasakęs mokyтasis kun. Gueric.

55. *Visiškas atsidavimas ypač išugdo mūsų sielose Marijos gyvenimą*

Ištikimai praktikuojamas šis maldingumas teikia sielai gausius vaisius. Pagrindinis jų — tikroji sielų turima dovana. Ji jau čia, žemėje, taip persunkia *Marijos gyvenimu*, kad jau nebe ji, o Marija joje gyvena arba, taip sakant, Marijos siela pasidaro jos siela. O kai neapsakomos, bet tikros malonės dėka dieviškoji Marija įsiviešpatauja sieloje ir tampa jos Valdove, kokių nuostabių dalykų ji padaro? Ji yra nuostabių darbų vykdytoja ypač mūsų vidaus pasaulyje. Ji ten darbuojasi paslapčiomis, sielai to visai nepastebint. Jeigu siela tai matytų, pranyktų visas Marijos veikimo grožis.

56. *Marija įgalina mūsų sielą nuolat gyventi Jėzuje ir Jėzų mūsų sielose*

Marija, gausių malonių teikiančioji Mergelė, į kiekvieno žmogaus, kuriame ji pasilieka, vidaus pasaulį atneša širdies ir kūno nekaltumą, intencijos bei užsimojimų grynumą ir gerų darbų vaisingumą. Nemanyk, brangioji siela, kad Marija, palaimingiausioji iš visų kūrinių, ir pagimdžiusi Dievą, pasilieka neveikli ištikimoje sieloje. Ji be paliovos siekia to, kad siela *nuolat gyventų Jėzui Kristui ir Jėzus Kristus joje*. “Mano vaikeliai, ku-

riuos aš ir vėl su skausmu gimdau, kol jumyse iš-
ryškės Kristaus atvaizdas”. (Gal 4,19). Ir jeigu
Jėzus Kristus yra lygiai toks pat Marijos vaisius
kiekvienai sielai atskirai, kaip ir visoms bendrai,
tai ypač toje sieloje, kurioje yra Marija, Jėzus
Kristus yra jos vaisius bei visos jos kūrybos še-
devras.

57. *Marija šalia Jėzaus yra mūsų sielai viskas*

Pagaliau Marija šalia Jėzaus yra sielai viskas:
ji apšviečia jos protą savo grynu tikėjimu, pratur-
tina jos širdį savo nusižeminimu, išugdo ją ir ap-
gaubia savo meile. Ji apvalo širdį savo tyrumu,
sukilnina ją ir padaro didžią savo motiniškumu.
Bet kam aš tai kalbu? Šie Marijos stebuklai suži-
nomi tik iš patirties. Jie yra tiesiog neįtikimi iš-
mintingiesiems bei išdidiesiems ir net daugumai
maldingųjų.

5) *Šio maldingumo vaidmuo laikų pabaigoj*

58. *Laikų pabaigoj per Mariją ateis*

Jėzaus karalystė

Kadangi per nusižeminusią ir susinaikinusią
Mariją pirmą kartą atėjo Dievas į pasaulį, ar gi
nebūtų galima teigti, kad per Mariją, kaip laukia
Bendrija, Dievas ateis ir antrą kartą *viešpatauti*
visur ir teisti gyvųjų bei mirusiųjų? Ir kas gali ži-
noti, kaip visa tai įvyks? Bet gerai žinau, kad Die-
vas, kurio mintys yra toliau nuo mūsų kaip

dangus nuo žemės, ateis tuo laiku ir tuo būdu, kuriuo mažiausiai žmonių bus laukiamas, neišskiriant nė pačių didžiausių bei išmintingiausių Šv. Rašto žinovų. Tuo klausimu ir Šv. Rašte yra daug neaiškumo.

59. *Per didžiųjų šventųjų praktikuojamą visišką
atsidavimą Marija galutinai įves
Jėzaus karalystę*

Reikia taip manyti, kad, artėjant laikų pabaigai, ir, galbūt, net anksčiau negu tikimasi, Dievas pažadins didžiųjų žmonių sielose Šventųjų Dvasių bei Marijos dvasių. Tada ši dieviškoji Valdovė darys pasaulyje nuostabių dalykų nuodėmei sunaikinti ir vietoj sugedusio pasaulio viešpatavimo savo Sūnaus Jėzaus Kristaus karalystei įvesti. Tos šventos asmenybės, panaudodamos šį Švenč. Mergelės maldingumą (aš jį dėl savo nepajėgumo tik užtemdžiau ir nuvertinau) pasieks viso to.

**E. IŠORINĖS VISIŠKO ATSIDAVIMO
PRATYBOS**

60. *Jų svarba*

Be praktikavimo to vidinio maldingumo, apie kurį kūrė tik kalbėjome, yra ir išorinių pratybų, kurių taip pat nereikia apleisti bei paniekinti.

61. *Pasiraukijimas ir jo atnaujinimas*

Pirmoji pratyba. Bet kurių svarbesnę dieną atsiduoti Jėzui Kristui per Marijos rankas, pri-

imant šv. Komuniją bei visą šią dieną praleidžiant maldoje. Šis pasiaukojimas atnaujinamas, jei ne dažniau, tai bent kartą per metus pasiaukojimo dieną.

62. *Auka Švenč. Mergelei*

Antroji pratyba. Pasiaukojimo metinėse įvykdyti Švenč. Mergelei mažą auką, tuo parodant jai savo begalinį atsidavimą ir priklausomumą. Ši auka gali būti bet koks apsimarinimas, išmalda, maldinga kelionė ar bet kurių maldų atkalbėjimas. Palaimintasis Marinas, kaip rašo jo brolis šv. Petras Damijonas, tą dieną kasmet viešai nusiplakdavo prieš Švenč. Mergelės altorių. Nereikalaujama šito iš tavęs nei nepatariama tau tai, tik, jei duodama Marijai nedaug, reikia bent tai, kas duodama, duoti nuolankia ir dėkinga širdimi.

63. *Apraiškymo dienos šventimas*

Trečioji pratyba. Kasmet ypatingu uolumu švęsti Apraiškymo dieną — pagrindinę šio maldingumo šventę. Ji yra įsteigta pagerbti bei pasekti tą priklausomumą, kuriam šią dieną iš mūsų meilės pasidavė Amžinasis Žodis.

64. *“Mažojo Vainikėlio” ir “Magnificat” kalbėjimas*

Ketvirtoji išorinė pratyba. Kasdien kalbėti, tačiau be nuodėminio įsipareigojimo, *“Mažąjį Švč.*

Mergelės Vainikėlių iš trijų “*Tėve mūsų*” ir dvylikos “*Sveika Marija*” ir dažnai recituoti “*Magnificat*”, tų vienintelę mus pasiekusią Marijos giesmę, padėkoti Dievui už gautas iš jo geradarybes ir melsti naujų: ypač reikia neapleisti jos padėkoje po Komunijos, kaip, pagal mokytoją Gerson, dariusi ir pati Švenč. Mergelė.

65. Grandinėlės nešiojimas

Penktoji pratyba. Nešioti ant kaklo, ant rankos, ant kojos ar ant liemens palaimintą grandinėlę. Šią pratybą galima visai apleisti, tuo nepažeidžiant šio pamaldumo esmės. Tačiau būtų pragaištinga ją niekinti bei smerkti, ir pavojinga ją neigti. Išorinio ženkle nešiojimo motyvai yra šie: 1) apsisaugoti nuo gimtosios ir asmeninių nuodėmių pančių, kuriais mes buvome surakinti; 2) pagerbti toms meilės virvėms bei raiščiams, kuriais Viešpats leidosi surišamas, kad mus padarytų laisvus; 3) kaip meilės raiščiai — “Aš traukiau jus meilės ryšiais” (Oz 11,4), — ši grandinėlė mums turi priminti, kad privalome veikti vien tik šios dorybės, meilės, veikiami; 4) pagaliau ji turi mums priminti visišką mūsų priklausomumą Jėzui ir Marijai.

Daugelis didžių asmenybių, visiškai atsidavusių Jėzui per Mariją, taip labai vertino šią grandinėlę, kad apgailestavo, jog neleidžiama jiems viešai nešioti pančių ant kojų, kaip turkų vergams

(atsimintina, kad autorius rasė prieš daugiau kaip pustrėčio šimto metų — V.B.).

Ši grandinėlė yra brangesnė ir garbingesnė už visų imperatorių aukso bei brangakmenių papuošalus, nes ji mus riša su Jėzumi Kristumi ir Švenčiausiąja jo Motina bei yra kilni to išraiška — lyg uniforma.

Patogumo dėlei ši grandinėlė gali būti, jei jau ne sidabrinė, tai bent geležies.

Grandinėlė nešiotina per visą gyvenimą, kad ji galėtų lydėti mus iki paskutinio teismo dienos. Koks džiaugsmas, kokia garbė ir koks triumfas ištikimam Marijos sūnui teismo dieną, kai, suskambęjus trimitui, jo kaulai kelsis iš kapų su šia grandinele, kuri, gal būt, bus dar visai nesunykusi! Vien ši mintis turėtų stipriai paveikti visiškai atsidavusį Marijai niekuomet jos nepadėti, nors ji ir labai būtų nepatogi prigimčiai.

MALDA JĖZUI

66. Mieliausias Jėzau! Leisk man kreiptis į tave ir pareikšti didi Savo dėkingumą už suteiktą man visiško atsidavimo Marijai maldingmo malonę, kuriuo atidavei mane savo Motinai, kad ji būtų mano užtarėja pas tavo Didybę ir visur papildytų didžiausią mano menkystę. Viešpatie, aš esu toks menkas, kad be šios gerosios Motinos tikriausiai būčiau pražuvęs. Taip, Marijos man reikia visur

kartu su tavimi: jos reikia teisingai tavo rūstybei numalšinti — juk kasdien taip labai esu tave įžeidęs; jos reikia sulaikyti amžinoms tavo teisingumo bausmėms, kurias aš nusipelniau; jos reikia, kad galėčiau pakelti į tave savo akis, kalbėtis su tavimi, į tave melstis, prie tavęs artintis bei tau patikti; jos reikia mano ir kitų sieloms pagelbėti; žodžiu, jos reikia, kad visuomet įvykdyčiau šventą tavo valią ir visur suteikčiau tau daugiausia garbės.

O kad galėčiau skelbti visam pasauliui tų gailėstingumų, kurį tu man parodei! Kad visi galėtų žinoti, jog be Marijos aš jau būčiau pasmerktas! Kad kuo verčiau galėčiau atsidėkoti tau už tokių didelę geradarybę! Marija yra manyje, “Haec facta est mihi!” Koks turtas! Kokia paguoda! Ir po viso to argi neturėčiau visiškai priklausyti jai! Brangusis Išganytojau, koks didis būtų nedėkingumas! Pasiųsk man verčiau mirtį, jei ši nelaimė man turėtų atsitikti, nes aš beveliju verčiau mirti, negu, nepriklausydamas visiškai Marijai, pasilikti su gyvaisiais.

Daug kartų su šv. Jonu Evangelistu po kryžiumi aš pasirinkau jų vieninteliu savo gėriu, daug kartų atsidaviau jai, bet niekada dar neatsidaviau taip, kaip tu, brangiausias Jėzau, nori, tai dabar darau šį pasiaukojimą, visiškai atitinkantį tavo norus. Ir jeigu matai bet ką mano kūne ar sieloje, kas nepriklauso šiai kilniausiai Valdovei, prašau

atimti ir pašalinti nuo manęs, nes tai, kas nėra Marijos, neverta tavęs.

67. *Baigiamasis kreipimasis į Šv. Dvasią*

Šventoji Dvasia! Suteik man visas šias malones ir pasodink, laistyk bei augink mano sieloje meilingąją Mariją, tą tikrąjį Gyvybės Medį, kad jis augtų, vešėtų ir neštų gausius gyvybės vaisius. Šventoji Dvasia! Duok man karštą pamaldumą bei galingą veržimąsi į tavo dieviškąją Sužadėtinę, kad motiniška jos širdis būtų man tvirta atrama, o jos gailestingumas — nuolatinė mano užuovėja ir kad tu suformuotum manyje, suaugusiame su Marija, gyvą, didį, galingą Jėzų Kristų iki jo amžiaus pilnatvės. Amen.

Visiškai atsidavusiųjų

MALDA MARIJAI

68. Sveikinu tave, Marija, mylimoji Amžinojo Tėvo Dukterie! Sveikinu tave, Marija, nuostabiąji Sūnaus Motina! Sveikinu tave, Marija, ištikimoji Šventosios Dvasios Sužadėtinė! Sveikinu tave, Marija, brangioji mano Motina, mylimoji mano Viešpate, galingoji mano Valdove! Sveikinu tave, mano džiaugsme, mano pasididžiavime, mano širdie ir mano siela! Gailestingumo dėka tu visiškai priklausai man, o iš teisingumo aš esu tavo. Bet dar nevisai esu tavas. Tad iš naujo visiškai atsi-

duodu tau, nieko nepasilaikydamas sau nei kitiems. Jeigu matai kai ką manyje, kas tau dar nepriklauso, maldauju tave šią akimirką paimti ir tai ir tapti visiška visų mano galių Valdytoja. Maldauju tave paversti niekais, išrauti iš šaknų ir sunaikinti manyje viską, kas nepatinka Dievui, ir pasodinti bei išugdyti manyje visa, ką tik tu nori, darydama manyje viską, kas tau patinka.

Tavo tikėjimo šviesa teišsklaido manyje dvasios tamsybes, gilus tavo nusižeminimas teužima mano išdidumo vietą, tavo aukšta kontempliacija tesulaiko padrikos mano vaizduotės blaškymąsi, nuolatinis tavo Dievo matymas tepripildo mano atmintį Dievo prisiminimu, ugninga tavo širdies meilė teišsklaido ir tesutirpdo mano drungnumą ir atšalimą, tavo dorybės teužima mano nuodėmių vietą, tavo nuopelnai tebūna mano papuošalas bei praturtinimas Dievo akyse. Pagaliau, mano brangioji ir mylimoji Motina, padaryk, jei galima, kad aš teturėčiau tik tavo dvasią pažinti Jėzui Kristui ir dieviškai jo valiai, kad teturėčiau tik tavo sielą šlovinti ir garbinti Viešpačiui, kad teturėčiau tik tavo širdį mylėti Dievui tokia pat tyra ir karšta meile, kaip tavoji.

69. Neprašau tave nei regėjimų, nei apreiškimų, nei paguodų, nei malonumų, net ir dvasinių. Tau matyti aiškiai be jokio šešėlio; tau skonėtis džiaugsmu be kartėlio; tau garbingai triumfuoti

danguje savo Sūnaus dešinėje be jokio pažemini-
mo; tau besąlyginiai, neatsispiriamai įsakinėti an-
gelams, žmonėms ir piktosioms dvasioms ir paga-
liau tau pagal savo norą niekieno nevaržomai da-
linti visus dieviškuosius turtus.

Štai, dieviškoji Marija, geriausioji dalis, kurią
Viešpats yra tau skyręs ir kuri niekad nebus iš
tavęs atimta. Tai pripildo mane didžiu džiaugsmu.
Žemėje aš netrokštu turėti kito džiaugsmo, kaip
tik tą, kuri tu turėjai, joje gyvendama: grynai ti-
kėti, niekad nejaučiant nei nematant, džiaugsmin-
gai kentėti, nesulaukiant paguodos iš kūrinių, nuo-
lat be paliovos mirti sau pačiam ir energingai, be
jokio išskaičiavimo, kaip neverčiausiam tavo tar-
nui, iki mirties darbuotis dėl tavęs. Vienintelės
malonės, pasikliaudamas vien tik gailestingumu,
tave prašau, kad kiekvieną savo gyvenimo dieną,
kiekvieną akimirką kartočiau trejopą *Amen: Te-
būna taip viskam*, ką tu padarei, gyvendama že-
mėje: *tebūna taip viskam*, ką tu darai dabar, bū-
dama danguje; *tebūna taip viskam*, ką tu darai
mano sieloje, kad pagaliau tik tu tobulai garbin-
tum Jėzų manyje laike ir amžinybėje. Amen.

GYVYBĖS MEDŽIO PRIŽIŪRĖJIMAS IR AUGINIMAS arba

KAIP ĮGALINTI MARIJĄ GYVENTI IR VIEŠPATAUTI MŪSŲ SIELOSE

Atskleidęs **šventumo paslaptį**, glūdinčią visiškame atsidavime Marijai ir per ją Jėzui, ir nurodęs, kaip reikia **viską daryti** su Marija, Marijoje, per Mariją ir Marijai, Šventasis nori apšarvuoti visiško atsidavimo kelių kviečiamą į Dievą geros valios sielą **praktišku gyvenimo dėsniu rinkiniu**.

Šis kelias yra labai kilnus: tai tobuliausių gyvenimas, prieinamas nusižeminusiems. Bet kaip praktiškai juo gyventi? Ką daryti? Kaip elgtis?

Šventasis čia ir ryžtasi trumpai atsakyti į ši daugelio sielų keliamą klausimą.

Palygindamas visišką atsidavimą Šventosios Dvasios pasodintam mūsų sielose medžiui, jis duoda eilę nepaprastai svarbių trumpų patarimų. Parašyti stipriame šventosios Marijos Dvasios poveikyje, jie slepia savyje neišsemiamą vaisingumą. Reikia vis iš naujo juos skaityti, ir juo labiau bus į juos isiskaityta ir jais gyvenama, juo labiau atsiskleis jų gilumas ir protingumas bei trykštanti iš jų neatsispiriama jėga ir dieviška išmintis.

1. VISIŠKO ATSIDAVIMO MALDINGUMAS YRA TIKRAS GYVYBĖS MEDIS

70. Ar supratai, išrinktoji siela, ką tau čia Šventosios Dvasios veikimo dėka kalbėjau? Padėkok už tai Dievui! Tai paslaptis, kurios beveik niekas nepažįsta. Jeigu radaį tą paslėptą turtą Mari-

jos dirvoje, reikia visa parduoti, kad aną brangų Evangelijos perlą įsigytum. Reikia dėti save kaip auką į Marijos rankas ir džiaugsmingai pasinerti joje, kad rastum ten vien tik Dievą.

Jeigu Šventoji Dvasia pasodino tavo sieloje tikrąjį Gyvybės Medį — maldingumą, apie kurį ką tik kalbėjau, visu uolumu privalai jį auginti, kad savo laiku jis duotų tau vaisių. Šis maldingumas, tai garstyčių grūdas, apie kurį kalba Evangelija, kuris, nors pažiūrėti mažiausias už visus kitus, užauga didelis ir išskleidžia savo šakas taip plačiai, kad dangaus paukščiai — išrinktieji — susisuka jame lizdus ir, kepinant saulei, ilsisi sau ramiai jo paunksmėje bei pasislepia jame nuo plėšriųjų žvėrių.

2. KAIP JĮ AUGINTI

Štai, išrinktoji siela, kaip reikia jį auginti.

71. *Jokios žmogiškos atramos*

1) Pasodintas ištikimoje širdyje, šis medis nori būti išstatytas lauko vėjams *be jokios žmogiškos atramos*. Būdamas dieviškas, jis nori visuomet pasilikti *nesusijęs su bet kokių kūrinium*, kuris galėtų sutrukdyti jam kilti į savo pradą — Dievą. Todėl nereikia remtis vien savo pajėgumu bei grynai prigimtais savo talentais arba kitų žmonių nuopelnais bei autoritetu: *reikia kreiptis tiesiog į Mariją ir remtis jos pagalba*.

72. Nuolatinis sielos žvilgsnis

2) Reikia, kad siela rūpintųsi lyg anas uolus sodininkas joje pasodintąjį medį nuolat *saugoti ir prižiūrėti*. Būdamas gyvas ir turėdamas nešti gyvybingus vaisius, šis medis šaukiasi kultyvuojamas ir auginamas *nuolatinio sielos žvilgsniu bei stebėjimu* ir tolydžių mąstymu — *reikia tai paversti pagrindiniu savo užsiėmimu*. Tai tobulos sielos pažymys.

Kadangi, kaip vėliau pasako Šventasis, pati Marija yra šis gyvybės Medis, tai ypač i ją turi būti nukreiptas tas nuolatinis sielos žvilgsnis. Ir juo didesne meile bus žvelgiama į Mariją, juo ryškiau bus matomas Jėzus... juo ryškiau bus praregimas Dievas! ...

73. Prievarta sau pačiam

3) Reikia išrauti ir nukirsti dagius ir erškėčius, kurie su laiku galėtų nustelbti šį medį ar sutrukdyti jam duoti vaisius. Vadinas, reikia apsimarinimu ir prisivertimu rūpestingai *nukirsti ir pašalinti* visus NENAUDINGUS MALONUMUS bei *tuščią vaikymąsi kūriniais*, kitaip sakant, reikia nukryžiuoti savo kūną, LAIKYTIS TYLOS ir marinti savo pojūčius.

74. Neturėti savimeilės

4) Reikia budėti, kad neįsiveistų kandys. . . Tos kandys, tai *savimeilė bei patogumų ieškojimas*, kurie nugraužia žalius lapus ir palaidoja turėtas gražias ano medžio vaisių viltis. SAVIMEI-

LĖ IR MARIJOS MEILĖ — TAI DU AMŽINI PRIEŠAI.

75. *Nuodėmės baimė*

5) Nereikia leisti prisiartinti prie jo žvėrimis. Tie žvėrys — tai nuodėmės, kurios vienu tik palytėjimu gali sukelti gyvybės medžio mirtį. Reikia, kad nesijaustų nė kvapo jų — ATLEISTINŲJŲ NUODĖMIŲ, KURIOS VISADOS YRA LABAI ŽALINGOS, jeigu žiūrima į jas pro pirštus.

76. *Ištikimumas pratyboms*

Reikia šį gyvybės medį nuolat laistyti Komunijomis, šv. Mišiomis ir kitomis viešomis ar privatinėmis maldomis, be kurių *jis nustotų duoti vaisius*.

77. *Ramumas bandymuose*

Nereikia baimintis, jeigu šis gyvybės medis yra siūbuojamas ir blaškomas vėjų, nes *reikia, kad pagundų audros siaustų, norėdamos jį išrauti iš šaknų ir kad sniegas bei šaltis kėsintųsi jį pakirsti*. Tai reiškia, kad šis pamaldumas Švenč. Mergelei bus neišvengiamai puolamas ir prieš jį bus kovojama, tačiau, jeigu tik jis ištvermingai ugdomas, nereikia turėti nė mažiausios baimės.

3. GYVYBĖS MEDŽIO VAISIUS — MIELIAUSIAS IR GARBINGIAUSIAS JĖZUS

78. Išrinktoji siela, jei tu taip puoselėsi savo širdyje Šv. Dvasios neseniai pasodintą Gyvybės

Medį, aš tau užtikrinu, kad netrukus jis išaugs toks didelis, jog dangaus paukščiai apsigyvens jame, ir jis pasidarys toks tobulas, kad su laiku duos savo garbės ir malonės vaisių — mieliausią ir garbingiausią Jėzų, kurs visuomet buvo ir bus vienintelis Marijos vaisius.

Laiminga ta siela, kurioje yra pasodintas tas Gyvybės Medis. Dar laimingesnė yra ta, kurioje jis yra išaugęs ir suklestėjęs. Laimingiausia yra ta, kurioje jis duoda vaisius. Tačiau visas jas laimingumu viršija toji siela, kuri ragauja jos vaisius bei išsaugoja jį iki mirties ir per amžių amžius. Amen.

Qui tenet, teneat

VIEN TIK DIEVAS

P A S I A U K O J I M A S
JĖZUI KRISTUI, AMŽINAJAI IŠMINČIAI,
PER MARIJOS RANKAS

Iš norinčių atlikti šį pasiaukojimą šv. Montfortas reikalauja pasiruošimui trisdešimties dienų dvasinių pratybų (suderintų su kasdieniais užsiėmimais).

“Panaudojus bent dvylika dienų atsipalaidavimui nuo pasaulio dvasios, priešingos Jėzaus Kristaus dvasiai, — rašo jis, — ištisas tris savaites jie stengsis prisigerti Jėzaus Kristaus dvasios per Švenč. Mergelę Mariją: pirmąją — prašydami savęs pažinimo..., antrąją — Švenč. Mergelės pažinimo, trečiąją — Jėzaus Kristaus pažinimo”. (Tikrasis Maldingumas, 227-228).

“Pasirinktą dieną po Komunijos jie atkalbės pasiaukojimo aktą ir tą pačią dieną jį pasirašys.

“Būtų gera duoti kokią nors auką Jėzui Kristui ir jo Šv. Motinai” (T.p., 32).

Patariama tuojau pat įsirašyti nariu į Marijos Širdžių Karalienės archibroliją, kuri įsteigta Jėzaus ir Marijos tarnams suburti.

Atlikus šį pasiaukojimą, reikia juo gyventi ir dažnai jį atnaujinti.

Bet niekuomet tai nebus atliekama ta pačia dvasia. Be abejo, žodžiai bus tie patys, bet jų prasmė bus tiek gilesnė ir jų svoris tiek didesnis,

kiek labiau siela bus įsigyvenusi į šį gilų dvasin-gumą per vis veiksmingesnį *priklausomumą* Jėzaus ir Marijos norams.

Iš tikro šis pasiaukojimas turi būti *gyvas* ir nuolat *augęs*.

Malda dieviškajai Išminčiai

Amžinoji įsikūnijusioji Išmintie! Mylimiausias Jėzau, tikrasis Dieve ir tikrasis Žmogau! Vienatini amžinojo Tėvo ir Mergelės Marijos Sūnau! Labai nuoširdžiai garbinu tave amžiais esantį vienybėje su Tėvu ir įsikūnijimo metu Mergelės Marijos, ta-vo Švenčiausios Motinos, įsčiose.

Dėkoju tau už tai, kad sunaikinai pats save, priimdamas tarno pavidalą tik tam, kad išlaisvin-tum mane iš piktosios dvasios pančių. Šlovinu ir garbinu tave už tai, kad panorai paklusti savo Švenčiausiajai Motinai Marijai ir per ją padaryti mane ištikimu savo tarnu.

Deja! Būdamas nedėkingas ir neištikimas, ne-išlaikiau savo Krikšto metu taip iškilmingai tau padarytų pažadų ir ryžto. Aš neįvykdžiau savo įsi-pareigojimų. Nebesu vertas vadintis nei tavo vai-ku, nei tarnu. Neturėdamas nieko, kuo neužsitar-naučiau tavo atstumiančio žvilgsnio bei tavo rū-sybės, neturiu drąsos pats artintis prie tavo švento ir prakilnaus didingumo.

Todėl šaukiuosi užtarimo ir gailestingumo Švenčiausios tavo Motinos, kurią tu pats davei man

savo Tarpininke. Tik taip turiu viltį laimėti iš tavęs gailesčio bei nuodėmių atleidimo malonę ir įsigyti bei išsaugoti Išmintį.

Malda Marijai

Tad sveikinu tave, nekalčiausioj i Marija, gyvasis dievybės tabernakule, kur pasislėpusi amžinoji Išmintis nori būti angelų ir žmonių adoruojama.

Sveikinu tave, dangaus ir žemės Valdove, savo galybe iškilusią aukščiau visų po Dievo.

Sveikinu tave, saugioji nusidėjėlių užuovėja, kurios gailestingumas globia visus. Pažvelk į mano troškimą dieviškos Išminties ir priimk pažadus bei aukas, kurias savo menkume tau skiriu.

Pasiaukojimas (nukreiptas į Mariją)

Aš N.N., nevertas nusidėjėlis, šiandien atnaujinu ir sudedu į tavo rankas *savo Krikšto pasižadėjimus*:

Išsižadu visam laikui piktosios dvasios, jos puiybės bei jos darbų ir visiškai *atsiduodu* Jėzui Kristui, įsikūnijusiai Išminčiai, ryždamasis visą gyvenimą paskui jį nešti savo kryžių, kad tapčiau jam ištikimesnis, negu iki šiol buvau.

Viso dangaus akivaizdoje pasirenku šiandien tave, Marija, savo MOTINA ir VADOVE. Visiškai pavedu tau savo kūną ir sielą, savo vidaus ir išorės gėrybes, taip pat savo praeities, dabarties ir ateities gerų darbų nuopelnus, suteikdamas tau

PILNUTINĘ IR VISIŠKĄ TEISĘ daryti, kas tau patinka, su manimi ir su visiškai viskuo, kas man priklauso, didesnei Dievo garbei laike ir amžinybėje.

Baigiamoji malda Marijai

Maloningoji Mergele, priimk šią mano visiško atsidavimo auką, kuria noriu *pagerbti Amžinosios Išminties atsidavimą*, tau, kaip savo Motinai, ir jūsų abiejų turimą *galią* į mane, menką kirminėlį bei pasigailėtiną nusidėjėlį, ir *padėkoti* už ypatingas malones, kuriomis Švč. Trejybė yra tave apdovanojusi.

PAREIŠKIU, kad nuo dabar, kaip *tikras tavo tarnas*, stengsiuosi siekti tavo garbės ir visur tau paklusti.

STEBUKLINGOJI MOTINA, atiduok mane savo brangiajam Sūnui kaip *amžiną savo tarną*, kad per tave jis mane atpirkęs, per tave mane ir atsiimtų.

GAILESTINGOJI MOTINA, padaryk, kad gaučiau iš Dievo *tikrąją išmintį* ir galėčiau būti būryje tų, kuriuos tu myli, kuriuos mokai, kuriems vadovauji, kuriuos maitini ir globoji kaip savo vaikus ir savo tarnus.

IŠTIKIMOJI MERGELE, padaryk mane taip *tobulą* įsikūnijusios Išminties, savo Sūnaus Jėzaus Kristaus, *mokinį, sekėją ir tarną*, kad, tau tarpininkaujant, pasiekčiau jo subrendimo amžiaus šioje žemėje ir jo garbės danguje. Amen.